

Hell's Tour 91

Expedice 91

(Aneb hlavní letní výprava)

Ú v o d

Dle titulní stránky jste asi již usoudili, že jde o povídání o naší velkolepé letní výpravě s HELL'S TOUR PLUS. Vy, kteří jste zvyklí louskat zažloutlé stránky od Jacka Londona, Dicka Francisse či Karla Maye se však musíte obrnit velkou mírou tolerantnosti. Vy ostatní si menších literárních nesrovnalostí ani nevšimnete.

S nápadem „jezdit“ hlavní výpravy na čtrnáct dní, přišel DIG, již před třemi lety a minulý rok se výprava v této délce již uskutečnila. Problém však je, že ač je nás už téměř dvacet, nelze skloubit volný čas všech do navrženého časového období, kdy se výprava má jet. Před rokem to dopadlo tak, že na hlavní výpravu jeli tři jezdcí. Později se k nim sám rád připojil ještě jeden, tak po čtrnácti dnech krásné pouti přírodou dojela čtyřčlenná skupina do Prahy. Ujeli jsme za těch 14 dnů něco přes 800 kilometrů.

Přípravy na letošní akci v roce 1991 počaly vlastně už při dojezdu v roce 1990. Naše fantazie se vznášela v návrhu tras okolo vrcholů Alp, nebo tu byly návrhy o dojezdech k moři a podobně. Z výprav moc dobře víme, jak je hezké si naplánovat trasu. Většinou ale používáme mapy, které nemají vrstevnice a už vůbec nejsou opatřeny odstíny hnědé barvy, která signalizuje „ne tudy ne, přátelé!“ Většinou se pěkně nadřeme, pokud chceme překonat kopeček o nadmořské výšce kolem 800 m n.m. Přesvědčili jsme se o tom při přechodu Brd a v Jizerských horách. V Alpách je to trochu horší. Žlutá barva, na kterou jsme zvyklí z našich map, se objevuje pouze v nížinách a dál tam, kam jsme původně chtěli cestovat s našimi herkami, se objevuje tmavě hnědá barva. To značí, že bychom museli zdolávat kopce o nadmořské výšce okolo 1800 metrů. Po návratu do reality jsme začali rozumně uvažovat a svolali jsme sezení k Digovi. Předcházelo tomu úmorné přepisování dispozic. Zjistili jsme totiž, že už nám staré nevyhovují a bylo třeba udělat několik úprav z hlediska velké výpravy. Hlavní bylo, že na sezení jsme se dohodli, že se pojedeme podívat do Německa a Rakouska. To vyžadovalo, abychom do dispozic zanesli řešení situací, které mohou nastat na cizím území.

Poznámky ze sezení dne 12.6.1991:

Zatím jede 5 ks

Idea – před opuštěním ČSFR nakoupit tuny jídla

Uložit na přední nosič

Konec trasy je Tomášovi úplně jasný, zpátky jedeme přes Domažlice a Budějovice

TRASA:

PRAHA na Plzeň – zařídí Štěpánka

Plzeň – Rozvadov

(v.r. Dig)

Na sezení jsme se dohodli na tomto plánu cesty:

Plán cesty Verze 1

Praha	Hluboká n. Vlt.
Plzeň	Polná
Rozvadov	Vranov n. Dyjí
NSR	Znojmo
Poltava	Vídeň
Domažlice	Bratislava
Čes. Budějovice	Praha

Hezké, že?

Později však bylo (jak už to bývá) všechno jinak.

V zimě jsme si všichni dali kola do bezvadného stavu. Markéta si koupila nedávno starší kolo. Bylo potřeba ho „mírně dát do kupy“. K tomu však musí být nějaký člověk, který by se angažoval. Byl jsem jím já, ale chtěl jsem, aby si také Markéta udělala na něm něco sama. Přemírou Markétiny starostlivosti o její kolo, nastala situace, že den před odjezdem nebylo schopno vyjet. Den odjezdu se stanovil na 4. 7., ale zdálo se nám lepší vyjet ráno. Přes noc jsem společně s Markétou pracoval na jejím kole.

Ráno jsme se probudili asi v 8 hodin. Do plánovaného času odjezdu zbývá necelá hodina. Je tu však ještě několik zádrhelů. Musíme ve sklepě ve tmě a poslepu rozstříhat velkometrážní film a založit do kazet, abychom mohli cestou fotit. Podařilo se, ale je už asi po

[illegible]

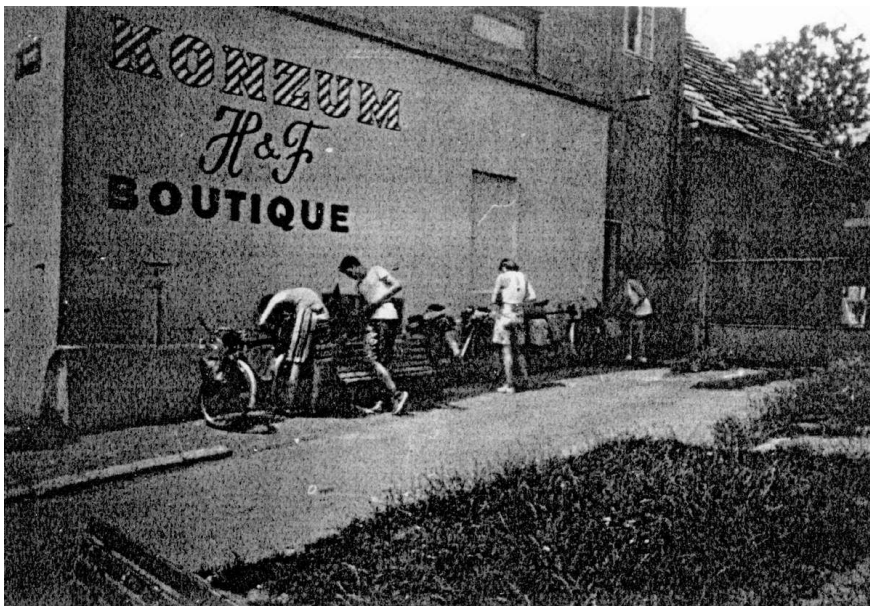
Je to tu opravdu pěkně do kopce a sluníčko nepěkně pálí. Zastavujeme proto několikrát a občerstvujeme se zásobami vlastních tekutin. Projíždíme **Hostivice** a nyní už je to celkem slušně po rovině.

Rozdělení našich funkcí je vlastně ještě ve vzduchu, ale už jsme to asi vymysleli takto:

Dig
Tomáš
Markéta
Honza
Štěpánka

šéf výpravy
navigátor
zdravotnice
technik
bankéř

Funkce byly rychle rozděleny, protože bylo navrženo, že se stavíme v **Unhošti** na oběd. K tomu jsme potřebovali nutně bankéře. Tak jsme také učinili. Naše odřená a rezavá kola opíráme o krásně bílou zeď naproti restauraci. A už do ní spěcháme..... Mňam!

První restaurace „na obzoru“ lets go!

V restauraci si Dig neodpustil narážky na obsluhující personál (ošklivou servírku). Ale jídlo ušlo, tedy vešlo do nás. Je nám příjemněji. Ale nic naplat, jsme pouze asi 20 km od **Prahy** a

tak hajdy dále!

Jedeme cestou – necestou směrem ku **Křivoklátu**. Před křižovatkou v **Bratronicích** ale stavíme. Holky projevily zájem smočit se ve zdejší žabinci. Budiž. Já si máchám nohy, Dig podlehl a převlékl se do plavek. Na hladině plují různobarevné fuje. Ale to nevadí. Je vedro.

Při odjezdu ze zdejší metropole si vzpomínáme, kolikrát jsme tudy již jeli. Tento kraj máme proježděný křížem-krážem. Projíždíme **Běleč** a tryskem vjíždíme do **Sýkořic**, kde jsem minule ztratil svou textilní vlaječku. Nyní jsem pyšný na emblémy na vlaječce nové z papíru. Materiál se však v průběhu cesty neosvědčil. Někdo musí najít slepou uličku lidského poznání a říci světu: „Ne, tudy ne, přátelé!“ Naše kola zatím poslouchají. Defekt ještě nenastal. Jak je to možné? Vždy se po čtyřiceti kilometrech jízdy něco pokazí. Dnes to ale nikomu nevadí, že je vše v pořádku. Ani Honza si nestěžuje, že se nemusí špinit.

Je kolem čtvrté hodiny. Dostali jsme nápad. Stihneme návštěvu **Křivoklátu**. Je pro nás asi tak stejně začarovaný jako **Lužany**. Nikdy jsme tam jako celá skupina nedorazili včas k prohlídce.

Nakonec nás vyhodili i z nádvoří, kde jsme se tak dobře uvelebili na lavičkách. Vytáhli jsme proto kola přes polozavřenou bránu a rozhodli jsme se pokračovat v další cestě. Jedeme směrem

na **Roztoky, Nezabudce...** A tady je to pěkně do kopečka. Markéta je pozadu. V té době se tím ještě nikdo nevzrušuje, právě naopak jsme se pustili do zásob, které už nabírají vojenskou barvu. Ves se jmenuje **Týřovice**. Sedíme si tak pěkně opření o jakousi chaloupku. Paní od naproti se s námi pustila do hovoru. Odvděčujeme se tím, že si k ní jdeme nabrat vodu. Po doplnění lahví a obou hrbů nasedáme a jedeme. Ale nejedeme! Markétě spadl řetěz. Krucinál, zase špinavé ruce! Teplo bylo dnes opravdu úmorné. Nyní se odpoutáváme od nízkého řečiště Berounky, které nám zaručovalo jízdu poměrně po rovině. To se nyní říci nedá. Vrstevnice na mapě se téměř dotýkají. My máme ale cíl dojet co nejdále. Ostatně, proč bychom to měli balit již v 17 hodin? Je ještě dost světla a nepříjemný pařák je už pryč, ideální počasí pro jízdu. Projíždíme **Skryje, Podmokly, Prašný Újezd a Hlohovice**. Zítra bychom chtěli být v **Plzni**. Dělí nás od ní asi 70 km po mapě, počítejme pro nás těch 100. Dnes by tedy bylo záhodno někam dojet.

Dojeli jsme – ne ještě stále žádná větší závada. Ale nakonec jsme našli dnešní ubytování – v lese. Zajíždíme po polní cestě až k okraji smíšeného lesa, který vroubí několik břízek. Vedle nás se rozkládá chmelnice. Při příjezdu k lesu, jsme všude viděli tabule se zákazem rozdělování ohňů. Já navrhuji jeden, alespoň menší zapálit. Dig protestuje. Nakonec jsme se dohodli, že pokutu zaplatím já. Uvařili jsme si ještě k večeři polévku a čaj a už hajdy na kutě. Není divu, že všichni jsme usnuli, jako by nás do vody hodil. Je 22:30. Po prvním dnu výpravy máme za sebou 83 kilometrů v nepříliš příznivém terénu.

Ráno bylo přímo hrozně. V čase, když ještě snad nebylo vidět na hodinky, přijel kdosi po polní cestě ve stroji, který vyluzoval příšerný hluk. Tuším, že to byl traktor. Dokázali jsme však přemoci svou zlost vůči nezvanému hostu a v klidu jsme setrvali ve spacáku až do deseti hodin. Zásoby se stále ztenčují, ale pořád je co v útrobách našich kapes nalézat. Po vydatné snídani odjíždíme. Je právě dvanáct. Vyjeli jsme na horizont a nyní nás vlastně čeká jízda po rovině. Stále se mi ale nelíbí seřízení mé přehazovačky. Zastavujeme. Holky s sebou plácly do příkopu a ani Dig neprotestuje. Při příležitosti opravy mé přehazovačky jsem se směle pustil i do Markétiny. Opět zvítězil člověk nad zařízením. Moje kolečko je teď vlastně seřízeno nejlépe ze všech. Nemohu si

ho vynachválit. Však to taky stálo peněz. Obě kola mám vlastně fungl nová. Ale dost bylo chvástání! Během odpoledne jsme stačili ujet asi 20 km. To už se ale hlásí hlad. Chtěli jsme původně obědovat až v **Plzni**, ale kopeček za **Stupněm** nás donutil zastavit. Jsme v **Chrástu u Plzně**.

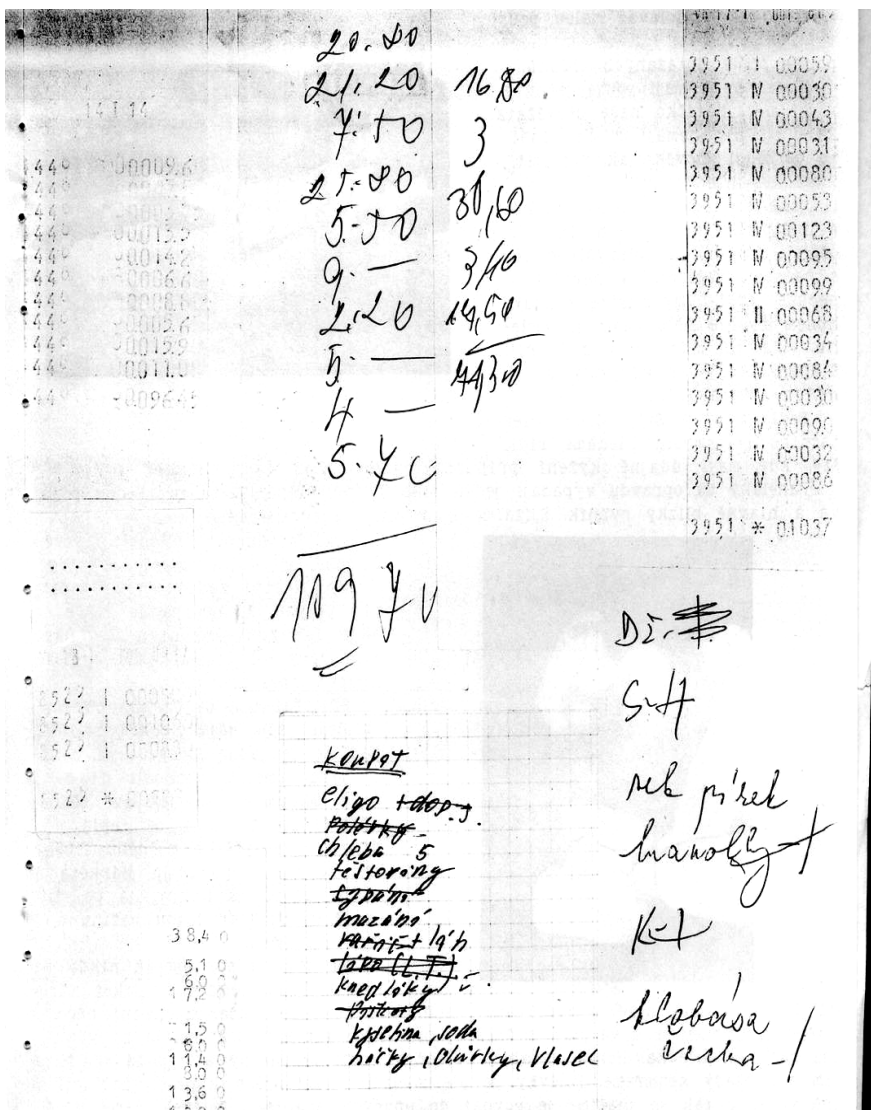
Zde by bylo na místě zhodnotit urputnou práci a vynikající výsledky jednoho z členů výpravy, kterému bylo dáno za úkol shromážďovat všechny lístečky z restaurací, pečlivě je ukládat a ze zadní strany popisovat, abychom se vůbec orientovali odkud jsou. Navíc jsme zavedli jakýsi canc, kde bylo dokladováno, jak jsme hospodařili s penězi. A tady se prosadila Štěpánka. Doklad se jí podařilo vyplňovat první tři dny, pak si asi řekla: „Děj se vůle boží“. Pro úplnost, tedy ještě ke konci strany uvádím všechny účtenky, které jsou neidentifikovatelné.

	hospoda	oba obě.	názor na hospodu	
5.7.	80		u u. s. t.	
6.7.	91	18, 17, 40, 9, 16	Chrast 17.7.2005	182
7.7.	109,20	8	stříbro	106,20
8.7.		96,45 9,10		123,20
9.7.		137,10, 12,50		
10.7.				
11.7.				
12.7.				
13.7.	112,7	5,80, 36,1, 12,20		258

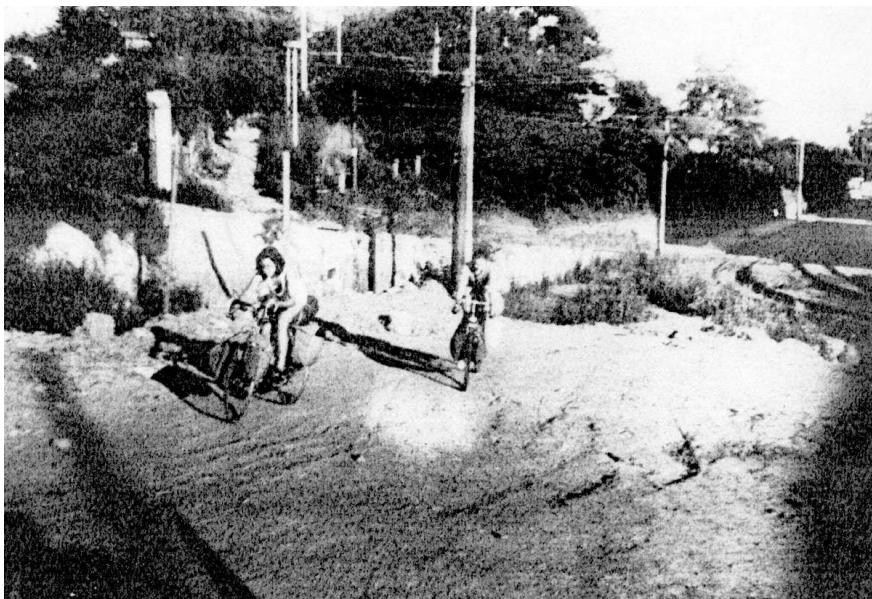
Snad to je pouze z důvodu nejvyššího utajení, aby bylo našim rodičům znemožněno vyptávat se po nás v restauracích.

Čas neúprosně letí a při pohledu na hodinky se nestačíme divit. Je 17:30 a my bychom rádi ještě dnes dorazili do **Plzně**. A to jsme byli v restauraci na obědě pouze 40 minut. Nasedáme, odjíždíme....

A tady si už může přijít na své ten, kdo čte rád faktury a účtenky:

Ale nyní už dost s účtováním. Máme starosti jak, kdy, kde, kdo co a za co si nakoupíme potraviny na výjezd do **NSR**. Od **Plzně** nás dělí jen několik kilometrů. Je ale sobota kolem 18ti hodin. Přijíždíme do **Plzně**. Je 19:10. To jsem zvědav, kde by mohli dnes ještě mít otevřeno. Potřebujeme nutně chleba nebo pečivo. Při cestě do večerky však musíme ještě zdolávat malou poušť uprostřed města. Pak už jedeme pouze podle dotázaných občanů.

Večerku tu mají pouze jednu a v ní nic. Matičko naše stověžatá! Zase tu nic nemají!!! Krucinál, to se musí člověk tak rozčílit, když se chce jenom najíst? Koupili jsme si tedy zmrzliny, piškoty a jiné pochutiny, abychom tím zaplácali žaludek a přemýšlíme co s načatým večerem. Co nevidět nebude vidět a my musíme koukat jenom rychle něco najít k noclehu. „Já tu mám strejdu“, říká Štěpánka. „Ty se vždycky s něčím vytasíš“.

Podle mapy a Štěpánčina orientačního polosmyslu hledáme sídliště, kde mají údajně kýžení příbuzní bydlet. „Tak tady někde“.... Paneláky tu opravdu vypadají jeden jako druhý. Štěpánka to tu trochu poznává a hlavně blízký rybník. Sjíždíme k rybníku a odstrojujeme kola.

Dig a Štěpánka nasedají na svoje železné oře a jedou hledat strýce.

My ostatní zřizujeme tábořiště pro případ, že akce „strýc“ nedopadne dobře. V rybníku na nás kvákají žáby. Už by to taky chtělo krapek opláchnout.

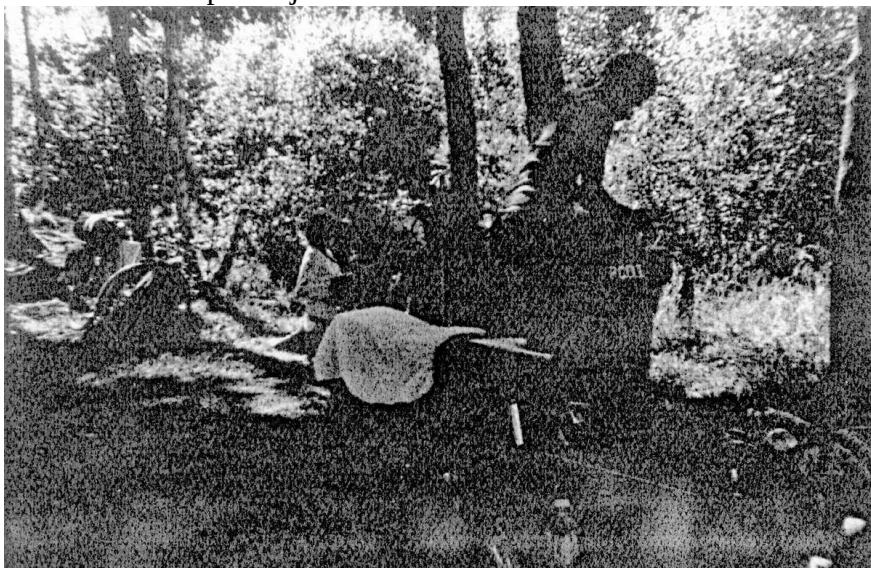
Přijíždí Dig se Štěpánkou. V obličeji jsou nějak pokřiveni. Už nám to je jasné. Strýc není doma. Nyní jsme se rozhodli jít do vody. Zkoumám ale, jak své tělo přesvědčit, že voda je teplá.

Metodou nejvyššího možného sebenásilí se mi to podařilo.

Markéta už vesele závodí s kapry, já po chvíli opouštím tuto studenou bažinu a lezu na břeh.

Na něm na nás nečeká nikdo jiný než dotěrní komáři. Jelikož máme už docela slušný hlad, rozděláváme oheň, kterýžto nás současně chrání před odporným hmyzem a dává nám možnost pojišť něco teplého. Opět padla za vlast jedna sáčková polévka. Honza vytahuje všechny svoje potraviny a vypadá to, že s tím asi hlady neumřeme. Polévky se ale v našich cestovních kapsách začínají mírně sypat. A tak se snažíme je rovnat do různých krabiček. Polévek máme ještě asi devět, takže jaká pak nouze.

Ještě o jednom jsem se Vám zapomněl zmínit. Mé kolo bylo před odjezdem vybaveno přístrojem, který jsem zkonstruoval v čase jednoho týdne před odjezdem. Stříbrně lesklá krabička, která měla honosný název „SOUND MACHINE“, byla připevněna na mém předním nosiči. Tento prototyp obsahoval uvnitř niklokaadmiový komutátor, rádio, zesilovač a přehrávač. Stereofonní zvuk byl podmínkou. Zdroje byly před odjezdem nabíjeny po dobu tří dnů a bylo počítáno s dobíjením z dynama na kole. Takže – spočítáno to bylo správně, falír byl jenom v tom, že dynamo na kole není schopno dodávat takový proud, aby byla baterie dostatečně dobítá. Dnešním dnem přístroj zcela ztichl...

Probouzíme se do hrozně zimy! Brrrrrr!! Ihned vaříme něco horkého do zobáčků. Je pravda, že od vody to hrozně po ránu táhne.

Myslím, že jsme včera šli spát asi tak v jedenáct. Máme najeto asi 56 km. Štěpánka s Digem se rozhodli znovu otestovat přítomnost příbuzných. Bez úspěchu. K desáté hodině odjíždíme. Vyhledávám na mapě optimální výpadovku na Stříbro. Nechceme však vadit kolonám automobilů na E50, která se táhne jako dlouhá šňůra až na Rozvadov. My nyní lehkým tempem jedeme téměř po rovině. Asi 10 km od Plzně se po levé straně silnice nabízejí lány s cibulí. Okamžitě jsme započali loupeživou akci.

Máme dost cibule a tak jedeme dál. Projíždíme vesničkou **Malešice**. Je pěkné polední parno a tak si plánujeme nějakou koupel. Cestou záměrně míříme k údolní nádrži Hracholusky, kde si polebedíme. Dojíždíme do maličkého městečka **Touškov**. Těsně před tabulí města je však pole brambor. I doplňujeme naše zásoby. V **Touškově** stavíme, abychom se poradili, kudy nejlépe a nejrychleji k přehradě. Je to odtud asi 10 km. Je vedro na padnutí a tak jsem popoháněn k rychlé orientaci. Při jízdě vane opravdu takový slabý vánek, který alespoň trochu osvěžuje. Celou cestu až sem jsme toužili ochutnat třesně, které touto dobou mají všude zrát. Nikde jsme však na ně nenarazili. Ve výpravním deníku je o tomto pojednání: „...*když už jsme si mysleli, že na Plzeňsku zrají třesně jen z obrázků a z kompotů vyrobených v Praze, narazili jsme na strom. Zde jich byl přehršel.*“ Znamená to tedy přestávku. Po nacpání pupků pokračujeme k vytoužené přehradě.

Projíždíme vesnicemi **Písek, Lipno, Luhov, Čerňovice** a nyní už je to pěkně z kopečka. Už je mi jasné, že sjíždíme k přehradě. Zapínám dynamo a pokouším se alespoň trochu dobít baterie. Přejeli jsme most a táboříme až na druhém břehu.

Markéta hned provádí striptýz a už je ve vodě. Jako ryba. Mně je zima (ve vodě) a tak si jen odvažuji máchat nohy. Nakonec ale plavu také a přeplaval jsem podél mostu na druhou stranu. Tam se válíme, sluníme a když nás to přešlo, vracíme se zpět. Tentokrát pěšky. Po návratu do tábora jsem začal s mým kuchařským uměním. Do polévky, která všem moc chutnala, jsem vrazil plátkový sýr, cibuli, kapustu, brambory, bramborovou polévku ze sáčku a jiné zvláštní chemické přísady. Když jsme se tak pěkně nacpali, rozhodlo vedení o další relaxaci. Ještě předtím jsme však získali cukr exekucí u zdejších obyvatel, aby večer bylo co sypat do čaje. Hřešíme na to, že je teď v létě dlouho světlo a tak se vypravujeme až v 18:00. A nyní se právě stala ta osudná věc: Při výjezdu z malého dolíku u přehrady, kde jsme tábořili, jsme všichni měli velké problémy vytlačit kolo do kratičkého srázu vedoucího až na silnici.

Já s Digem se bravurně rozjíždíme proti překážce. Oba jí zdoláváme, jen nelze vyjet až nahoru. Dál se musí tlačit. Po odstavení kol se dívám za sebe, Dig opouští kolo a chytá ho za řídítka, aby ho usměrnil na silnici. Chytil se však beranů nějak špatně pravou rukou a než stačil přiložit k dílu druhou ruku, celé jeho litinové monstrum se řítí k zemi. To ho snad stačilo také praštit do jeho bolavého kolena. Myslel jsem, že to je příčinou jeho nemístního vzteku a pokulhávání. Nejdříve jsme si mysleli, že asi ke kolu nedojde, ale po chvíli to rozchodil a hrne se ke kolu, přičemž prohlásil, že si asi narazil zápěstí. Vše nasvědčovalo tomu, že to za chvíli bude v pořádku. Vypadalo to tak.....

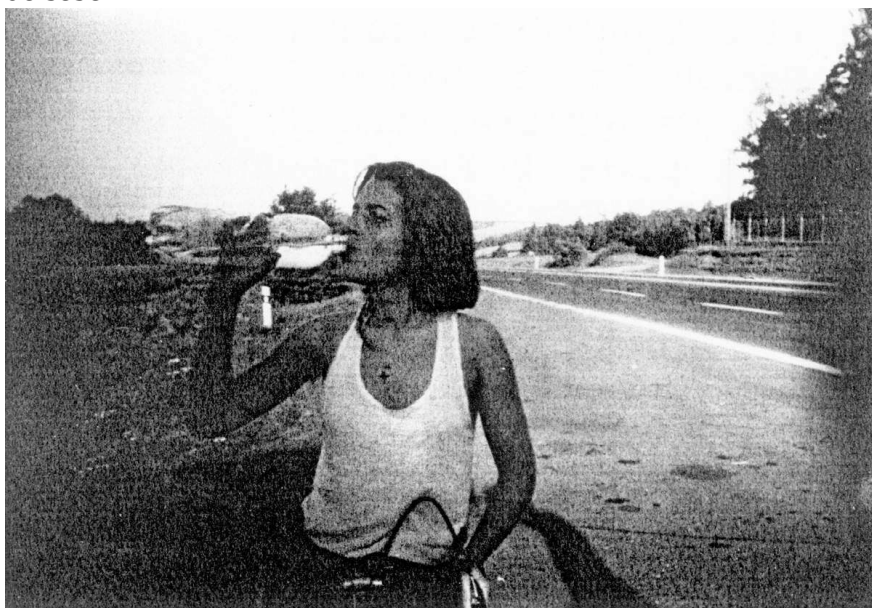
Pomalu jsme se všichni rozjeli kupředu. Náš dnešní cíl je **Stříbro**. Zde by mohla být otevřená večerka pro náš nákup chleba a potravin do **NSR**.

Jediná cesta do **Stříbra** je po pár km se napojit na silnici E50. Předpokládá se projet úsek asi 10 km podél šňůry aut proudících na západ. Než jsme se dostali na tu hlavní, zastavili jsme se v třešňové aleji na pár třešní. My chlapi lezeme po stromě a ženskejm dole házeme načesané plody. Akorát Dig se pohybuje nějak ztěžka.

Třešní už máme dost, tak jedeme dál. Připomínám všem, aby dávali bacha na auta, jakmile vjedeme na hlavní. Dig vyráží vpřed, já hlídám poslední Markétu. Stále mě sice mrzí, že letos jí to „nějak

nejede“. Předpokládám, že je to díky její nedostatečné stravě a hubnutí. To však nesmí nikdo říct, protože naše princezna se v zápětí uráží. Ponechávám ji svému osudu a snažím se dohnat prvního Diga. Už se mi vůbec nezdá, že by měl něco s rukou. Je před námi asi 500 metrů. Musím jet rychlostí 40 km/h, abych ho mohl dohnat a upozornit ho, že jede poněkud rychleji, než se dá stihnout. Pětikilometrový úsek jsme takto ujeli za 12 minut. Nyní je čas na odpočinek. Pro všechny. Dojíždí Honza a Štěpánka. Markéta je v nedohlednu. Nyní to rozčiluje i Diga. Stoupli jsme si do stínu zastávky, Honza popadl svůj fotoaparát a vyfotil si svoje kolo i s námi. (Fotka je na titulní straně)

Během pěti minut přijíždí Markéta. Doplňuje zásoby vody do sebe

a ještě se nestačila ani vydýchat a už zase jedeme. Chceme stihnout ve **Stříbře** něco nakoupit a jet někam za město uložit se k noclehu. Příjezd do **Stříbra** utřil Digovi asi poslední ránu. O tom se však dozvídám později. Předjíždějící auto ho natlačilo na krajnici a on vjel předním kolem do kanálu, který byl (jak už to u nás bývá zvykem) pod úrovní silnice. To mu dorazilo již naraženou ruku. Jede ale stále jako by nic. Přijíždíme na náměstí ve Stříbře a hledáme nějakou lacinou restauraci. Nikde nic, co by se nám zamlouvalo. Dostal jsem radu o jakémsi „Dělnickém domě“, který

je směrem z města. Ostatní zůstávají na místě a já jedu obhlédnout situaci. Je velice příznivá, mají tu poměrně levné jídlo. Vracím se proto k ostatním a sděluji jim moje zjištění. Všichni jdeme na večeři. Posadili jsme se v prostorné restauraci. Je asi osm hodin, takže v místním druhém domově je více podnapilých. Jeden z nich se zvedl a vrávoravým krokem se blíží k Markétě. Ptám se ho, zda má nějaké problémy. On říká, že se vsadil s kolegou o to, kolik je Markétě let. A tak jsme mu řekli, co chtěl vědět, aby neprohrál kalhoty. To už se k nám blíží obsluhující. Chceme si dát míchaná vajíčka, ale jsme zklamáni – vajíčka mají, ale nemají cibulku, na které by ta vajíčka, dle jídelního lístku měla být. „Nevadí“, říkáme, „my vám ji doneseme, máme ji venku.“ Chvilé nechápavého ticha.....

Poté obsluha souhlasila a my letíme pro cibuli ke kolům. Ostatně není to poprvé, co v restauraci pro nás vaří z našich zásob.

Dali jsme si řádně do čumáčku a už je čas k odjezdu. Brzy bude tma. Je 20:05, rozjíždíme se k výpadovce na **Planou**. Chvilí po rovině a teď už je to do kopce. Všímám si, že Dig začíná mít velké potíže. Musíme zastavit. Takhle už to dál nejde. Jdeme chvilku pěšky. Dig nastínil, že bolest není malá. Při tom vede kolo jednou rukou. Procházíme obcí zvanou **Těchlovice**. Zastavujeme u vodárny těsně za obcí a rozhodli jsme se pro jediné rozumné řešení situace. Je asi půl desáté večer a je už šero. Štěpánka vede Diga po krajnici silnice směrem zpět do **Stříbra** a zkouší stopovat. Bezvýsledně už asi půl hodiny. Poslal jsem je do vesnice požádat o pomoc. Vysílám proto ještě Honzu, který půjde s nimi, abychom se od něj dozvěděli, jak to dopadlo. Já s Markétou hlídáme kola. Honza přináší zprávu, že nikdo není ochoten odvézt Diga do **Plané** na pohotovost. Jsme od **Stříbra** vzdáleni 10 kilometrů a od **Plané** asi 15 kilometrů. Pravděpodobně by asi někoho zrujnovalo, kdyby projel 20 kilometrů zadarmo benzín. Nakonec se našel člověk, který odvezl Diga se Štěpánkou do **Stříbra**, kde jistý nechvalně známý doktor prohlásil, že to není tak hrozné a poslal Diga do **Plané** na zítřek na rentgen. Neposkytli mu nic. Ani sanitu. Člověk, který vezl Diga do **Stříbra**, ho odvezl ještě tu noc do **Plané** na pohotovost, kde se zhrozili nad stavem jeho ruky a po rentgenu mu okamžitě dali ruku do kličáku. Byla při tom patřičně probrána absolutní neschopnost lékaře ve **Stříbře**. Dig se Štěpánkou se vrátili pozdě

v noci.

Máme za sebou rovných 200 kilometrů. Čeká nás ještě tak čtyřnásobek. Při pohledu na Diga vyvstává otázka: Může vůbec pokračovat v další jízdě?

Sluneční paprsek osvětlil stín na Digově probouzející se tváři. Je na tom dost špatně. Nemůže ani udržet hrníček. Hned po snídani jsme se dohodli odjet na nákup. Koupili jsme chleba a mléko. Dokrmujeme se potravinami, které nám přes sobotu a neděli chyběly. Svoláváme schůzi.

Dig musí pochopit, že takto nemůže s námi dál pokračovat. Rozhodli jsme se, že zavoláme do Prahy. Asi 3 kilometry dále je kemp, kde jsme složili Digovy kosti, ještě jsme koupili něco dobrého u stánku

a já s Honzou jsme se vydali k telefonu. Ve **Stříbře** okamžitě jedeme k poště. U Pleschnerů (rodiče Markéty – k dispozici auto) není nikdo doma.

Zde bych rád Tomáše přerušil. Všechno to vylíčil pěkně, nicméně na konci zprávy v příloze najdete můj náhled na celou věc od opuštění přehrady Hracholusky. Dig.

Ted' zase Tomáš...

Využíváme volného času na nákup potravin, barevného filmu, já pak pro výměnu peněz v bance.

Jedeme znovu na poštu. Stále nikdo není doma. Ve městě si ještě nakupujeme rybářské náčiní. Nebo spíše pytlácké náčiní. A znovu pošta. Tady už si nás pamatují a po našem příchodu objednávají hovor na Prahu 798 09 73. Na druhé straně se ozývají po prvních třech slovech otázky po Markétě. „Ta je zdravá jako ryba“. Určili jsme místo a čas zhruba kolem osmé. Pan Pleschner je ochoten pro Diga přijet. Vrátili jsme se do kempu a spolu s ostatními čekáme na pana Pleschnera. Je 20:15 a burácí motor jeho **YELLOW SUBMARINE** (Wartburg kombi). Nakládáme Diga a vše s ním související téměř s pohřební náladou. Doprovázíme Digovu „žlutou rakev“ až na výpadovku. Poslední pohled za červenými světýlky a obracíme se na druhou stranu. Dnes máme za sebou 5 kilometrů. Musíme tedy ještě něco ujet.

Je opět příjemný chládek, takže se dá jet. Silnice se chvílemi sklání nahoru, chvílemi zase dolů. Už je poměrně tma, když přijíždíme do **Plané**. Odsud je to na hranice asi 10 kilometrů. Tam by měl být můj příbuzný Ivan, který pracuje za hranicemi. Snad tam stihneme dojet nějak rozumně, aby se dal zařídit nocleh. Jedeme už jen za světla reflektorů. Nikde ani autíčka, nikde ani živáčka, ze stran na nás dýchají studené tmavé lesy. Sjíždíme do **Broumova**. Stavíme na zastávce, holky toho mají dost a zatím připraví něco k snědku, my pojedeme na výzvědy.

Zhruba jsme zjistili, kde to je a jeli se tam podívat. Vracíme se, hltáme krajíce chleba s paštikou a bereme holky dolů. K záměčku vede lesní cesta plná kaluží. Svítí nám už jen jedno světlo. Ve svitu měsíce se míhají vršky tmavých stromů. Jejich stíny připomínají siluety hrozných netvorů. Hodina duchů právě nastala. Blížíme se k bráně záměčku.

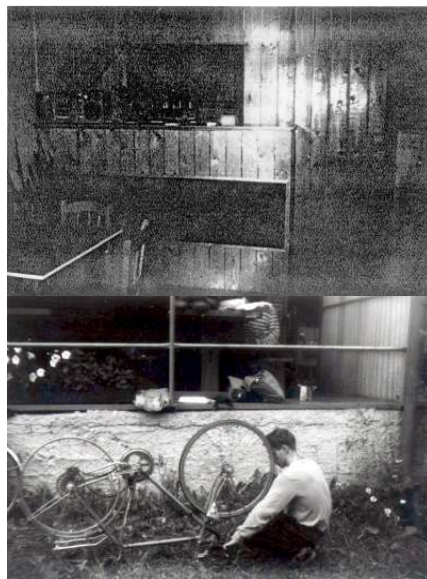

Celkově chmurná atmosféra

Vše je z dálky vidět jen v modrošedém přísvitu měsíce. Ideální ráj pro upíry a Dráculy...

„Kdo jste?“ ptá se nás člověk, od kterého zjišťujeme přítomnost mého známého. „Je to muž mé sestřenice“, říkám. „To je ale špatný, on teď bydlí v mojem bytě v **Chebu**“. Bylo nám prozrazeno, že jsme vlastně v pionýrském táboře „ESKA Cheb“, a že tu není volné místo. My jsme se spokojili s noclehem na rampě u kuchyně.

Ráno je hrozné. Pohled na hodinky říká, že je půl šesté. V takovou hodinu nevstává o prázdninách normální člověk. Nad námi totiž běží škrabka na brambory. Jakási paní kuchařka nás lituje, ale při tom vesele rachotí hrnci. Nakonec si to u nás vyžehlila tím, že nás pozvala na snídani dovnitř jejich pěkné restaurace (viz obrázek na předešlé stránce).

Je asi deset a je potřeba něco udělat s Markétiným kolem. Opravy nyní nastávají po každém desátém kilometru. Včera jsme ujeli 37 kilometrů a navíc se mi porouchal tachometr. Na táboře mají naštěstí pájku. Podařilo se mi zalepit díru v Markétině černé duši – z kola. Myslel jsem si, že je tím vše vyřešeno. Jak se později ukázalo, ještě nás kolo Markéty pěkně potrápilo.

Nyní je vše opraveno, takže bychom se mohli před vjezdem na cizí území trochu posilnit. Vaříme si oběd – krupicovou kaši. S vařením se musíme uklidit pod střechu, protože začíná pršet. To tedy dneska daleko na západ asi nedojedeme. Je už jedenáct hodin a my jsme chtěli v poledne překročit hranici.

Po dobrém „obědě“ si tedy ještě dopřáváme klidu při pohledu na tu padající vodu. Přichází k nám kuchařka, zda si nedáme hrachovku. Proti tomu neprotestujeme. Sedli jsme si ke stolu pod střechou, kde jsme v noci spali a už se nám to nese. „Pokud se nevrátí včas jeden oddíl z výletu, tak na vás zbyde i hlavní jídlo“, říká kuchařka. Zbylo a to byl už náš třetí chod.

V táboře už s námi byli všichni kamarádi, ale nic naplat, musíme už konečně odjet. Koneckonců už taky neprší, takže hurá za hranice! Loučíme se se všemi a já ještě objíždím na „nádvoří“ demonstrativní kolečko. Celý tábor nám mává.

Vyjíždíme na celkem pěknou silnici, které jsme si včera v té tmě ani moc nevšimli. Ještěže jsem si moc nevšímal vrstevnic v mapě. Musíme zdolávat pěkné kopečky. Nebylo to ani moc hrozné, až na naše nacpaná břicha.

Čekáme ještě na horizontu na Markétu, protože, protože, protože...

Protože právě nyní jsme „za čarou“. Vzpomínám si na Diga, že je škoda, že se toho nedožil. Velmi se na tento okamžik těšil.

Hranice nám mizí za zády a my si říkáme, že tu ještě před dvěma lety byly několikanásobně natahány ostnaté dráty a nesmělo se ani tam, ani zpátky. Dnes ten přechod hranice ani nebolel, mě osobně se nikdo nedíval ani na fotku. Markétě se „pan celník“ podíval na zoubky trochu podrobněji, asi se mu zalíbila. Nakonec ji ale pustili za námi, takže se drží v obvyklém odstupu.

Vytahuji foťák a cvakám. Ted' někdy by konečně měl dojít černobílý film. Ukazatel mi říká, že je nafoceno už 41 snímků. Inu není nad to si nastříhat velkometrážní film sám. Byla to úmorná práce, ale „stálo to za to“. Z krabičky za 121 korun jsem nastříhal celkem 9 filmů s průměrnou délkou 44 snímků. Finančně se to vyplatilo a filmy používáme až do zimní akce HORY S H.T.

Je hned vidět citelná změna ve stavu komunikace. Lze bez problémů jezdit až na kraje silnice, protože nikdo nemusí mít strach, že si vytluče zuby v nějakém „proklatě nízko“ uloženém kanále.

Vjíždíme do první vesničky jménem **Mahritz**. Každý jsme už někde „venku“ byli, ale stále obdivujeme úpravu zeleně okolo domečků, které jsou do jednoho bezvadně omítnuty. Mám trochu strach, zda si všichni vzali k srdci má slova o chování na Německých silnicích. Asi bychom se těžko dovolávali pomoci, když jsme sotva schopni si říct o „waser“.

Markétou vytvořený speciální záběr – německé koně

Lepší kraj – lepší pití. Vyrábím pomerančový nápoj.

Markéta už se těší na jogurty.

Již v Praze se koupila krabička jedlé sody a kyseliny citronové. Štěpánka totiž někde vyčetla, že se smícháním těchto chemikálií získá výborný, osvěžující, šumivý nápoj. Tekutina se však vůbec nedala pít a to v jakýchkoliv poměrech a koncentracích.

Je lehce k odpolednímu a cesta je celkem bez větších hrbolatostí a kopcovitostí, či jiných nepříjemných vlnovitostí a krabatostí.

Projíždíme krásné městečko s blbým názvem **Poppenreuth**. Chtěli bychom se už stavit v nějakém tom „kšeftě“, ale po nahlédnutí do mapy zjišťujeme, že se již blížíme k městečku většímu s názvem **Trichenreuth**. Je 14:30, když vjíždíme do města. Ihned zastavujeme v centru a budíme pravděpodobně u zdejšího obyvatelstva odpor. Sedli jsme si ke kolům a svačíme naše paštiky. Ještěže jsme to udělali, protože jinak později by se nám mohlo stát, že bychom v některém obchodě začali slintat.

Markéta ve „svém živlu“ – jogurty!

Domluva se zdejšíím obyvatelstvem je těžká.

Markéta ostatním vzorem, aneb jak se chovat na silnici

V **Tirchenreuthu** jsme pobyli poměrně krátce, i když nám to stačilo. Hojnost všeho, co u nás ještě není, však už začala být všední. Jenom Markéta si ne a ne vybrat jogurt. Zvítězil Müller.

Další cesta vede po více frekventované silnici, než jsme jeli doposud. Kladné je však to, že vede mírně z kopce a to stále. Cestou potkáváme luxusní limuzíny, či se tu a tam objeví na několik sekund koncová světla některého milovníka „vyšších kubatur“. S Honzou si čas od času prohlížíme stojící „exponáty“, které jsou cenově nedostupné i pro naše občany „horních deseti tisíc“. Alespoň se tak svězt... Takové svezení by však asi skončilo tragicky, protože rychlost přes 200 km/h není pro tyto vozy ničím mimořádným. A my „Škodovkáři“ zvyklí se pohybovat závratnou devadesátkou...

Dnes máme plán ještě dojet do dvou větších měst a to do **Neustadtu** a do **Weidenu**. Přenocovat hodláme někde za městem. Konečně se zastavilo počítadlo snímků u foťáku na cifře 44. Téměř slavnostně vkládám do aparátu barevný film.

Weiden nás vítá při našem příjezdu v slavnostním oblečení. Slaví se 700 let založení města. Všechno je ozdobeno květinami. Zastavujeme u kostela

Slavnostně vyzdobené město Weiden při příležitosti našeho příjezdu.

a opíráme kola o zábradlí. Tady se na nás nikdo nekouká a tak si dáváme něco k jídlu. Tentokráte je rohlík s taveným sýrem „palivec“. Chutná nám po celodenní jízdě znamenitě. Osvědčuje se heslo „Kuchař je nejlepší hlad“.

Na prohlídku města se holky vyzbrojily müsli a my fotáky a tvrdou měnou. Strach z krádeže našich kol už není tak velký. Zamykáme je ale stejně. Došli jsme totiž k názoru, že by je asi zloděj nechtěl a ani neodtáhl, jak jsou nyní těžká. Vezeme s sebou mimo nákladu konzerv i 5 chlebů.

Návštěva města se nám moc líbila, akorát Honza se stále ještě chytá za hlavu, protože na své kapesní kalkulačce spočítal, že ho jeho Big hamburger stál víc než v McDonaldu 82,- korun. Kousek za městem jsme si udělali menší tábořišťátko s ohýnkem proti komárům a na polévku. Dnes jsme ujeli celkem 70 km, což je celkem slušné, přestože jsme vyjížděli po poledni. Celkově máme již za sebou 307 kilometrů.

Pokračujeme směrem k **Regensburgu**. Tady na nás poprvé troubí auta. Po několika minutách zjišťujeme, že nás řidiči upozorňují na stezku pro cyklisty, která vede podél silnice. Její použití je skutečně bezvadné. Na každé křižovatce s vedlejší silnicí totiž máme přednost. V Německu jsme si vůbec všimli, že jsou vůči cyklistům všichni řidiči ohleduplní a tolerantní a vždy ochotni zastavit a počkat, až přejedeme, či se rozjedeme.

Ještě včera jsem si říkal, že bychom mohli do té **Vídně** dojet, ale při dnešním ránu mě opustily všechny iluze. Je devět hodin, další tři, čtyři hodinky trávím oblíbenou činností – zalepováním Markétina kola. Spočítal jsem si dnešní průměr kilometráže. Takhle do té Vídně nedojedem.

Snídaně z toho „co kdo dá“ proběhla v klidu. V 10:20 odjíždíme. Stále při opravách Markétina kola přemýšlím o příčině její závady. Prozkoumal jsem snad už všechny možnosti. Nyní, když je její zadní kolo už zase skoro prázdné, mě napadla myšlenka, že ho snad propíchává povylezlý drát z ráfku.

V městečku **Rottenstadt** stavíme na oběd a tak se pouštím do opravy kola. Dnes je to už po několikáté a tak to vezmu „z pucu“. Prohlížím proto ráfek a po podrobné prohlídce neshledávám nic zvláštního. Provádím tedy výměnu celé duše, kterou poskytl Honza. Ostatní mezi tím leží na sluníčku před pěkným obchodem s potravinami. Ten jsme také v zápětí se svými financemi „vydrancovali“. Já si kupuji nanuk za 2,50 DM, Mňam! Tu jsem také poprvé narazil na jogurtové mléko v ½ litrovém balení za 0,99 DM. Je 13:45 a tedy čas k dalšímu popojetí.

V 16:30 opět lepím Markétino kolo – bez komentáře.

Během výpravy došlo k zajímavému setkání. V městečku **Schwandorf** jsme se na výpadovce ven stavovali v jednom z odchodních center v Německu - Netto.

Setkání s Poláky.

Prodávají tu skoro všechno z krabic a proto je to velice levné. Sedíme před obchodem a všimli jsme si tří plně naložených kol opřených o zeď. Majitelé tu byli zanedlouho. Byli nakupovat. Tak jsme šli nakoupit také a při pití ledové Fanty jsem se s nima dal do řeči. Byli to Poláci a jeli ze „štace“ po západní Evropě. Přijíždějí prý z Francie a mají za sebou 1600 kilometrů. Na kolech si vezou s sebou náhradní přední i zadní kolo a řídítka. Šílené. Ale zase asi nepláčou nad rozlitym mlékem, tak jako my nad zadním kolem Markéty. Ještě se mě ptají, jestli nemám mapu a radí se kudy a přes který přechod do ČSFR. Radím jim nejezdit přes **Rozvadov**, protože jsme tam přejížděli silnici vedoucí z **Rozvadova na Norimberk** a měli jsme problém tu šňůru aut vůbec prorazit. V takovém provozu jet na kole by bylo šílené.

K odpolednímu stavíme na místě, kde všichni tak trochu odpočíváme a svačíme a tak jsem využil chvilky pro barevný snímek. Zde je vidět, jak jsme asi tak měli naložená kola, tedy žádní sváteční jezdci. My takovým říkáme s největším výrazem opovržení „lehká jízda“.

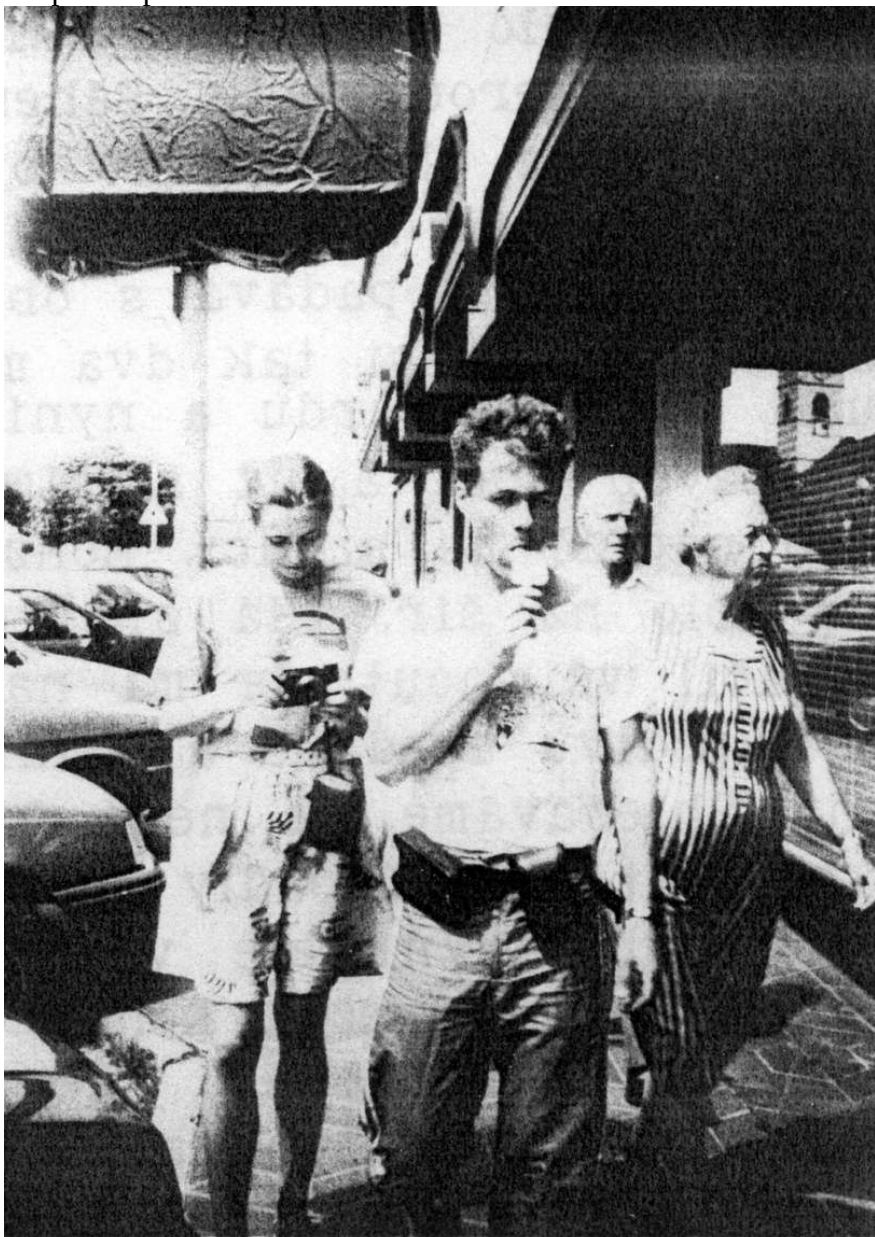

Při odpolední svačince.

Dnes chceme dojet do **Regensburgu**. Ostatně jízda se ničím nezdržuje (mimo Markétina kola), a kromě toho je to stále téměř po rovině. Kdybychom vyjízděli ráno včas, tak denně ujedeme

mnohem více. Jenže – kdyby.

Vjeli jsme do nějakého města. Mám dojem, že se to jmenovalo **Wernberg**. Tu si Štěpánka neodpustila zdokumentovat mě při koupi nanuka.

Tomáš, nanuk, Štěpánka... a další...

Však já jí to oplatím s již dlouho slibovanou kolekcí fotek „Štěpánka a jídlo“, která bude umístěna na konci tohoto povídání.

Další odstraňování poruchy Markétina kola.

Dnešního večera jsme si našli nocleh tentokrát kvůli mně. Roztrhla se mi totiž kapsa natolik, že již nemohu dál pokračovat. Ráno ji nějak vyspravím. Je 20:30, vaříme polévku a posléze zaléháme k zaslouženému odpočinku.

Ráno bylo opět nepřívětivé a dalo by se říci mrazivé. Pohled na hodinky prozrazuje téměř devátou. Nechávám se nutit tahat ze spacáku. Pohledem na tachometr zjišťuji ujetí včerejších 73 kilometrů a kilometrůž k dnešnímu dni 380 km od **Prahy**. Měli bychom dnes odpoledne dorazit do **Regensburgu** a tak tedy snídáme a jedem.

Nejedem. Markétě opět ušel vzduch.

A pro změnu oprava Markétina kola.

Už zase jedem. Teď jsme ještě nevěděli, co se asi za hodinku stane. Odpovědi pro vás je tato fotografie

Takhle to dopadlo. Vše se vlastně odehrálo během několika sekund, ale v paměti to mám ještě dnes rozfázované do mnoha podrobností a detailů, jako na filmu. Vidina nákupu v **Regensburgu** a pocit, že je třeba dojet dnes do jednoho z větších měst nás hnál svižným tempem kupředu. Jedeme celkem normálně. Jen to, že

jedeme z mírného kopce roztáčí tachometr kolem čtyřicítky. To je na kole celkem slušná rychlost a mě se líbí, že dnes nic nezdržuje svižnou jízdu kupředu.

Pohled do mapy říká, že **Regensburg** už není daleko. Nyní se silnice mírně svažuje z kopce. Po silnici jezdí v obou směrech auta. Já se pomalu blížím ke krajnici. Teď se to stalo. Předním kolem sjíždím z asi tak 5 cm vysokého koberce. Snažím se najet na silnici zpět. To už se však hrana okraje silnice zvýšila asi tak na 10 cm. Přední kolo se chytlo o okraj silnice. Řízení se mi vymanilo z rukou... řídítka se otáčí doleva, já nad kolem úplně ztrácím veškerou vládu. Během zlomku sekundy si uvědomuji, že za mnou jedou ostatní. V té chvíli, jakoby se mi zpět promítl celý život. Vzpomínám si na své utažené klipsny. V letu přes řídítka se ohlížím za sebe. Honza! Mé kolo ještě dopadává s obrovským rachotem chřestícího železa, když si zkouším parakotoul asi tak 2 metry před mým kolem. Už několikrát jsem si ho zkoušel na skateboardu a nyní mě to vůbec není na závadu. Při dopadu jsem otočen hlavou zpět a už slyším skřípot železných součástí. Mé kolo si „lehlo“ na bok přímo napříč silnicí. Honza nemá na vybranou. Provádí tak jako já skok přes kolo na šíř. Má ale tu nevýhodu, že musí přeletět kola obě. Ještě jsem si stačil všimnout, že mi najíždí přímo na zadní kolo do výpletu. To už se oba kupodivu zvedáme a klidíme se ze silnice. Holky nás a hromadu šrotu objíždějí. Shledáváme, že není žádná zlomenina, pouze pár odřenin. Vstáváme a jdeme se podívat, jak dopadly naše dopravní prostředky. V první chvíli je nelze od sebe oddělit. Nyní ale vidím, co je všechno v .....

Chce se mi brečet. Konec cesty. Jsme nejméně 100 km od hranice a pan Pleschner už jednou... NE!!! Rozum do hrsti. Je třeba zhodnotit, co se vlastně našim kolům stalo. Štěpánka si smolí do bonz-bloku poznámky. Ostatně přečtěte si sami: *„10:44 Tomáš sjel z krajnice a při návratu na silnici padá. Honza jedoucí v těsném závěsu za ním padá přes něj. Pár kotrmelců a už jsou zase na nohou. Sbírají trosky kol. Honza má kolo v pořádku, zato Tomáš má prasklý zadní ráfek, 3 dráty a brzdu.*

Mezi tím, co se kluci hrabou v kolech, jsem se s Markétou vypravila dotankovat cisterny. Zazvonily jsme u pana Mayera. Okamžitě pochopil, o co nám jde. Když jsme se vrátily, držel Tomáš v ruce kolo a jestli ten pán má také svěrák.

Doufejme, že to pochopí.

Další poruchy: odraná brzda, ohnuté brzdy, ulomený svár na středu na šlapání, odraný praporek, ztráta čepičky ze zadního kola, kakao na cimer-campr.“

Ta čepička by zas tak nebolela, i když je pravda, že jsem svolával všechny svaté, kvůli každé drobnosti, která byla v té chvíli pokřivena, či ulomena.

V podstatě největší závadou je prasklý ráfek. To mě uvádělo do stavu největšího zoufalství. Nyní potřebuji sundat šestikolečko a to lze pouze pomocí stahováku a svěráku. Holky přicházejí s vodou. Byly u pana Mayera. Nevěděli jsme, že tady má Dig příbuzné. A nepochlubí se, krkoun jeden. Zdejší pan Mayer má určitě svěrák. Holky neumí říct německy svěrák, nastupuje moje posunková řeč. Pán to pochopil a poslal nás do jakési dílny. Ještě pár pokusů děvčat o rozumnou domluvu s majitelem dílny, ale nakonec jsem je poslal, aby se snažily někde zjistit, kde je tu opravna, či prodejna kol, kde by se dal koupit ráfek a hlavně za kolik (latný by nám byl pouze v případě, že nyní sundám z kola šestikolečko). Stahovák nemáme, pokouším se ho vyrobit. I tak byl pokus o výrobu z matice bezúspěšný. Dosáhl jsem jen více ožvekaného šestikolečka. Děkuji Němcovi za pomoc a vypravuji se ke kolům.

Honza si lehnul do stínu o 30 metrů dále a čeká asi, až Bůh dá. Ten se na nás v téhle chvíli úplně vykašlal. Na hlavu mi svítí prudké polední slunce. Dostávám spásný nápad. Pokusím se přeplést celé kolo tak, aby zbývající nevyčesané dráty mohly držet pohromadě prasklý ráfek. Není to jednoduché, je při tom potřeba kolo také vycentrovat. Během hodiny úporné práce už mi hlava ze slunce třesť. Kolo ale pojede! To jsem rozhodl já!

Pohled na bezstarostně ležícího Honzu mě vytočil. Posílám ho, aby sehnal holky, že asi brzy pojedeme. To ale ještě musím narovnat ohnutou šlapku.

Z práce mě vytrhují příjízďející členky výpravy. Byly v jakémsi obchodě, kde jim zajistili kvůli domluvě překladatelku, která stejně neuměla přeložit slovo ráfek, navíc tam ráfek s dráty stojí kolem 100,- DM. To mě ani nijak nepřekvapuje a sděluji holkám, že už asi nový ráfek potřebovat nebudu.

Má oprava je dokončena a ráfek drží pouze přes dráty a nafouknuté kolo. Ještě je potřeba seřadit přehazovačku. To nelze,

takže do konce výpravy už nemohu používat šesté kolečko. Nevadí, hlavně, že už jedem. Čeká nás **Regensburg**. Nakládáme sundané brašny a HURÁ!

Ještě ne hurá, protože Markétě zase ušel vzduch. Teď, když už zase můžeme jet dále, mě nic nerozhází.

Chtěli jsme vidět **Regensburg** ve dne, ale musím přiznat, že byl hezký i večer. Do města jsme dorazili v 18:00 a tak jsme si mohli vychutnat gigantické obchodní centrum na břehu Dunaje s názvem **EINKAUF ZENTRUM**.

Toto obchodní centrum se skládá ze tří obchodních domů spojených v jeden komplex budov. Uvnitř je všechno, včetně jsme se mohli ovšem jenom koukat jako chudí příbuzní.

Poté jsme ještě navštívili večerní město a samozřejmě Honzův McDonald. Pak už jsme se jenom hodlali „uklidit“ někam daleko za město. Zkusili jsme si noční jízdu a ke spánku uléháme v 0:15 asi 10 km za **Regensburgem** pod silničním mostem. Kvůli mé havárii jsme ujeli pouze 45 kilometrů.

Markéta píše domů.

Na cestě jsme už osmý den. Ujeli jsme 425 kilometrů a to značí, že do Vídně asi nedojedem. To už mě napadlo včera a tak jsem navrhl, že prostě pojedeme co nejdéle podél Dunaje. Později se ukázalo, že to nebyl špatný nápad, protože jsme jeli skoro celou cestu téměř po rovině, nebo z mírného kopce.

Ráno se tedy probouzíme pod mostem. Zvláštní pocit. Můžeme nyní říci, že jsme byli nuceni „spát pod mostem“. Ani ne tak nuceni, jako že jsme se k tomu včera, vlastně dneska v 0:15 rozhodli sami. Snídaně je ale již v 8:30.

Já s Honzou si vaříme kakao a k tomu chléb s máslem a s medem.

Nacpali jsme se do sytosti. Markéta kupodivu přijala náš český chlebiček, ale zase začíná blbnout Štěpánka. Jí si teď bílý jogurt a prohlásila, že už nemá hlad.

Snídaně v trávě

Ráno na břehu Dunaje

Je nám celkem veselo a tak si zase poslechněte kousek prózy od naší výpravní spisovatelky Štěpánky:

Markéta: jí jenom jogurty, takže je spokojená a nevadí jí píchlé kolo (už jich měla 7)

Honza: jí jenom hamburgry, ohnutá přední vidlice mu ale vadí.

Tomáš: jí převážně nanuky, vybírá si ty nejdražší (5 nanuků) a pije jogurtové mléko (nejradši má jahodové)

Včera jsme si koupili trička – všichni šedivé, jenom Tomáš ctí fialovou. Skoro všichni utratili více než 20 marek, protože do Rakouska už s těmahle kolama nedojedem. Vrátime se?

Od mostu, který se nachází, jak jsme se později dozvěděli, poblíž **Donaustaufu**, odjíždíme v 10:15. Ještě nějaké snímky a jedeme. Je celkem pěkné teplo a tak to nevydržíme a jsou tu první pokusy o koupel v Dunaji.

Vykoupeme se v tom? Dunaj 12.7. 1991

Pokoušíme se také o chytání ryb v Dunaji. Pořád se to ve vodě šplouchá, tak bychom mohli něco k večeri taky chytit. Došli jsme k závěru, že bychom mohli tak akorát při koupání chytit z té vody nějakou nemoc, nebo by nás mohl nachytat nějaký porybný a to by bylo asi sakra drahé!

Ještě chvíli sedíme na břehu a tak jsme se rozhodli trochu si zaplavat.

Plán výpravy verze 2

12.7.	pátek	Deggendorf
13.7.	sobota	Passau
14.7.	neděle	Linz
15.7.	pondělí	Freistadt
16.7.	úterý	České Budějovice
17.7.	středa	Štětkeň

Samozřejmě, že to tak nebylo, ale celkem jsme to už časově dodrželi.

Nejvíce nás zlobí Markéta, ale nedá se přesvědčit, že by měla více jíst. Bojí se asi, že by ztloustla. Říká: „*netočí se mi řetěz a proto jezdím furt pozadu*“. Tento její výrok zvedl bouři smíchu a vždycky, když se opozdila, tak jsme se jí ptali, zda se jí „netočí řetěz“.

Oběd jsme měli ve **Wörthu** a to piškoty a mléko. Je příšerné vedro i teď po poledni a tak na „kus masa“ nemá nikdo ani pomyšlení. Snad jenom Honza. Nejvíce máme žízeň a tak si kupuji asi za 1,20 DM litr sodovky. Pak všichni usínáme na roztažených spacácích uprostřed města na rohu u pošty. Nikomu to ani trochu nevadí.

K večeru přijíždíme do **Straubingu**, kde si vaříme polívčičku i přes silné útoky komárů.

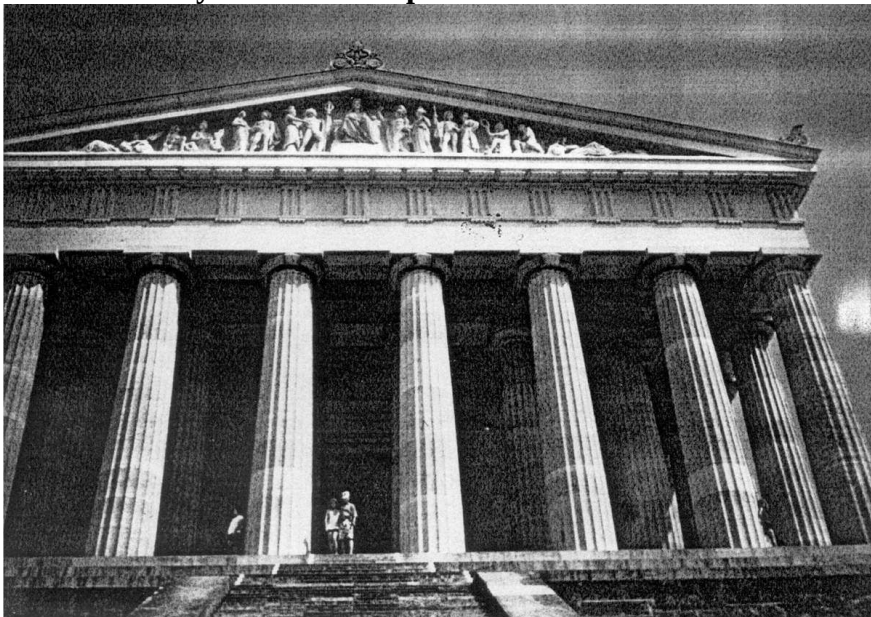

Příprava a konzumace našich klasických večerních polívčiček „ze sekery“

Cestou jsme navštívili zvláštní stavbu, připomínající stavby ve starověkém Řecku. Na ně jsme také vyplácali mnoho snímků.

Návštěva řeckých kulturních památek?

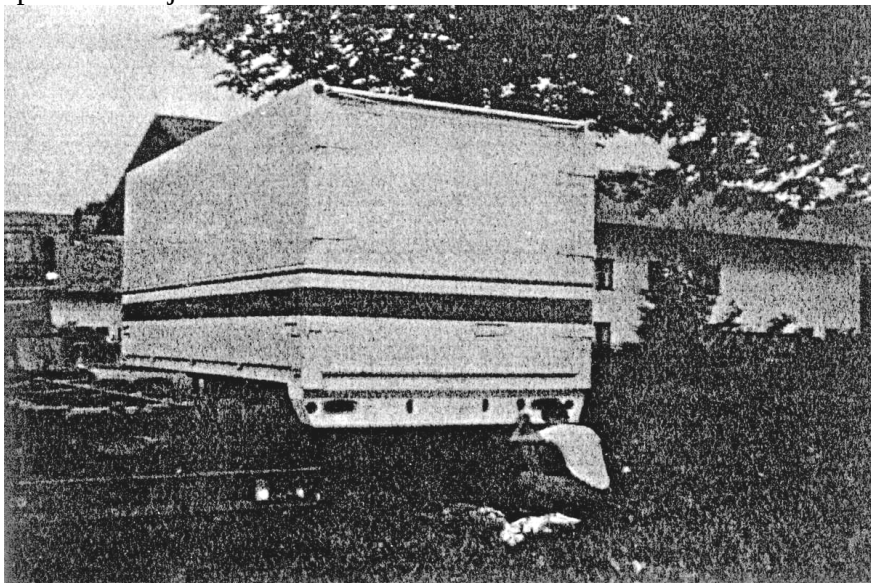
Jo, v průběhu Expedice jsme si „sjeli“ omrknout také Akropolis

Honza si hraje na dobyvatele velehor

Dnešní nocleh byl zjednán opět až velice pozdě v noci. Zjistili jsme, že se nám večer za tmy jede mnohem lépe. Na

silnicích už také není skoro žádné auto a hlavně – není vedro. Dlouho hledáme místo noclehu. Intuice mi říká, že ten vítr co sílí, přinese cosi nedobrého. Zalézáme pod přívěsy odstavených tahačů v nějaké malé vesničce. Asi ve tři hodiny nás budí hukot motoru opodál. Jeden z tahačů odjíždí. O hodinu později nás budí nepříjemný zvuk. Padá voda. Prší! Nejen venku, ale nyní už i do spacáku. Všichni jsme vzhůru. Zalézáme do sušších míst. Opět spíme. Déšť již ustal.

Místo noclehu v bouřce

Vstáváme ve čtvrt na deset. Včera jsme dle zjištění na palubním tachometru ujeli 77 kilometrů, což je slušná vzdálenost.

O hodinu později jsme už ve městečku **Straskirchen**. Je sobota dopoledne a tak jsme se rozhodli udělat zde poslední nákupy na území NSR, i když jsme ještě asi 40 kilometrů od hranic. Ale zítra je neděle a nikde si nic nekoupíme.

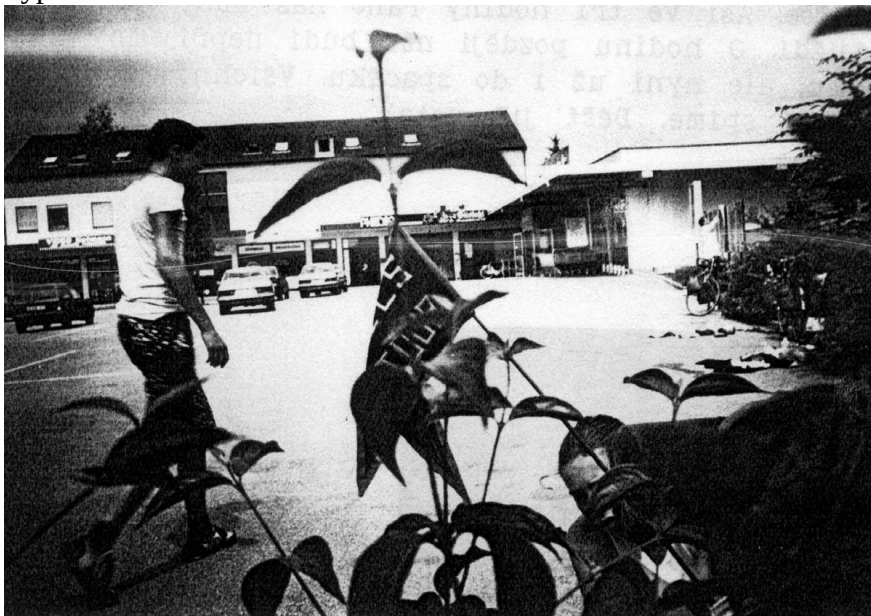
Holky si kupují jejich müsli. My věci lepší. Venku jsme si na parkovišti udělali opět svůj koutek a uvařili kakao a k tomu chlebíček s másličkem.

Němci nám přejí dobrou chuť. Přitakáváme. Snídáme asi dvě hodiny a tak už je po poledni. Chceme odjet, ale nemůžeme. Markéta nechala na místě noclehu naší výpravní lékárníčku. Vrací se pro ní, protože ví, že by jí Dig po návratu domů asi sežral za živa.

Je 13:30, nejvyšší čas k odjezdu. Cesta podél Dunaje je opravdu příjemná. Jenomže v tomto vedru je nesnesitelná. Uhodila patnáctá hodina. Převlékáme se do plavek a lezeme do řeky. Je studená, ale osvěží. Nyní jsme si ještě vyprali některé věci. Jedeme

v plavkách, zatím co na nosičích nám vlaje oblečení, které jsme si vyprali.

Snídaně ve Strasskirchenu Štěpánka se snaží schovat za vlajku

Markéta potkala koníčka

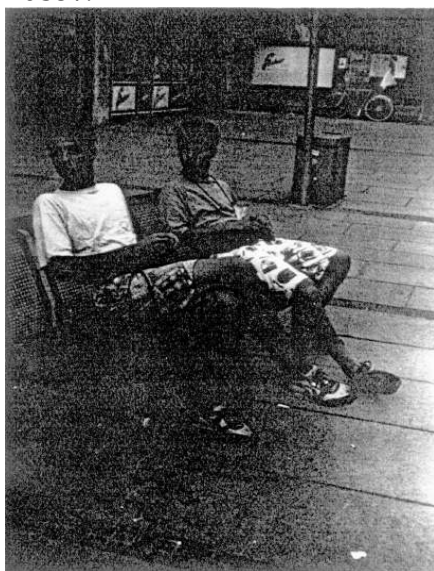
Tempo naší jízdy nám dává možnost ještě dnes dojet do **Passau**. A nejen to máme dnes v plánu. Přespat chceme někde za hranicí.

Držím se s Markétou vzadu, když v tom se jí zasekl řetěz. Honza, technik výpravy, je s náradím někde daleko před námi. Rukama se mi to příliš dolovat nechce. A kromě toho tu má Honza nějakou funkci! Zatím jsem tu opravář a údržbář jen já!

Dávám instrukce Markétě ať vydrží, že sem pošlu Honzu s PCD-1.

Pokouším se ho dohnat. Jedu rychlostí 45km/h, předjíždím Štěpánku. Po osmnácti minutách úporné jízdy ho doháním. Fyzickým vysílením se můj vztek ještě zdvojnásobil. Striktně ho posílám zpět o 5,5 km, kde čeká Markéta. Po příjezdu jsem již klidný, ale vysvětluji, že se musíme držet pohromadě, zvlášť tady v Německu, kdyby se Markétě vzadu stalo a já nejel s ní, tak jí v tomto případě několik set kilometrů od domova nikdo nepomůže.

Nyní již vidíme v dálce veliké město. Je to město na Německo – Rakouské hranici jménem **Passau**. Češi tomu říkají **Pasov**.

Odpočinek ve večerním Pasově fotí Markéta – Passau 13.7.1991

Město jsme si celé prohlédli. Obchody byly již zavřené a tak nelitujeme, že jsme dnes ráno utratili zbytek marek. Vyjíždíme z města směr **Linz**.

Je asi půl sedmé. Najednou se nebe zatahuje. „Sakra, to bude asi pršet“ říkám. Také, že ano. Sotva jsme přešli přes Dunaj, už se to žene. Zajíždíme do podloubíčka u jednoho domu. A už leje jako z konve.

Do domu přicházejí nájemníci. Markéta se Štěpánkou je prosí o vodu. Ti je s sebou berou domů a za chvíli se nám vaří na chodníku pod podloubím čaj.

Večeře byla dobrá, až na drožd'ovou pomazánku, která letěla do koše naproti přes ulici. To jsme měli prokouknout dříve, že když stála 4 Kčs (!), že nebude vůbec k jídlu a navíc ji s sebou táhneme stovky kilometrů.

Blíží se večer. Přemýšlím, kde přespat. Venku stále leje. Dům má určitě půdu a sklep. Po chodbě jdou dva nájemníci. Jsou to shodou okolností ti, co nám dali vodu. Jedinečná šance! „Domlouváme“ nocleh na půdě. Ruce a nohy jsou pro domluvu řádně využity. Nakonec nás vedou až k půdním dveřím a ukazují nám prostory. Výborně. Rozumějí nám a domluvili jsme se s nimi. Běžíme dolů pro ostatní. Na půdě je krásně teplo a sucho. Celou noc slyšíme bubnovat kapky na střechu.

Vstáváme až poměrně pozdě. Dnes nás totiž ze spacáku nevyhánějí ranní mrazíky. Ani sluníčko nás nelechtá svými paprsky, jak tomu je „pod širákem“. O to víc jsem mrzutý, že stále ještě prší. Je už jedenáct. Balíme se a odcházíme dolů. Po cestě potkáváme nějakého nájemníka, který nechápe, co se děje. Směsicí němčiny, angličtiny a češtiny se mu snažím vysvětlit, že nás tu nechali spát naši přátelé, kteří bydlí zde v domě. Nyní je z našeho „rozhovoru“ ještě více na rozpacích. Kývá hlavou a odchází pryč.

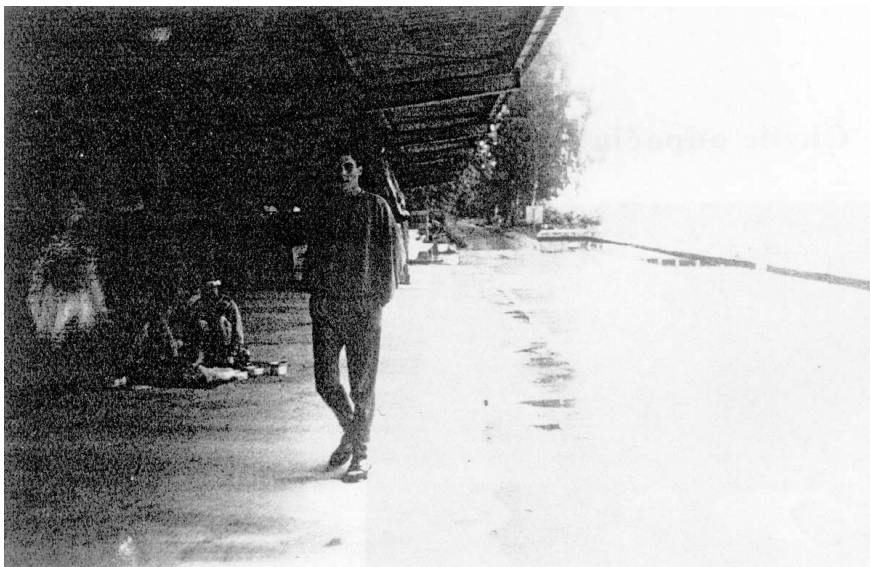
V půl dvanácté vaříme snídani spojenou s obědem. Stále prší! Prší, prší, prší!!! Jenom drobounce, ale prší. V půl druhé jsme se rozhodli odjet, i když prší. Je půl druhé! To už jsme se nikdo z nás neudrželi, protože jsme tu už asi dvacet hodin.

Hranice už nemohou být daleko. Poctivě šlapeme, i když je ten drobný deštěk značně nepříjemný.

A teď

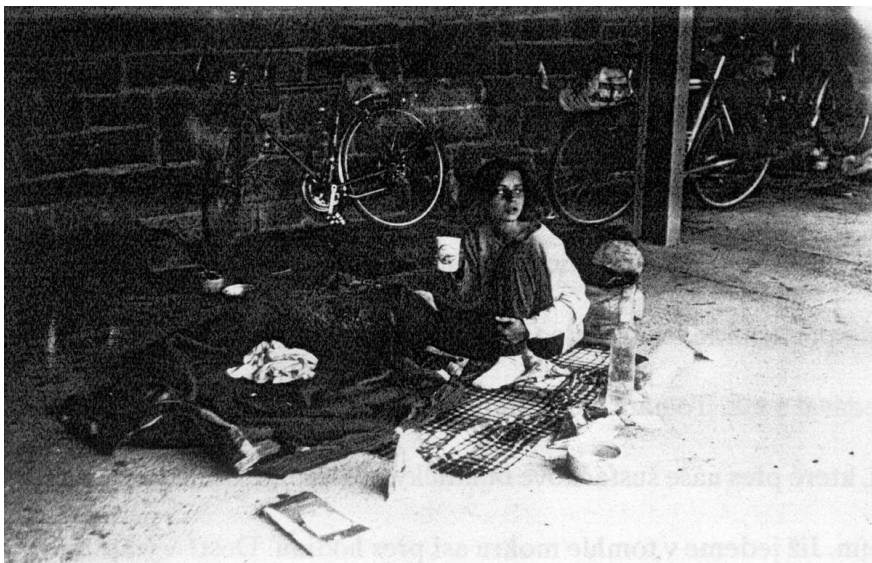
Máme hranici za sebou. Vlastně ne, ještě čekáme na Markétu. Nyní právě nastává čas druhého epochálního a kdoví jakého ještě úspěchu naší **HELL'S TOUR**. Poprvé v našich dějinách

přejíždíme hranici dvou států, z nichž ani jeden není naší mateřskou zemí. Zvláštní pocit. Až na to, že jsme to příliš nepocíťovali fyzicky, jako že by nás třeba někdo prohledával a tak. To nám ale nevadí. Alespoň mě ne. Vadí mi ale stále se neutišující mžení, které přes naše šustákové bundičky prostupuje až do morku kostí. Vadí to i ostatním. Již jedeme v tomhle mokru asi přes hodinu. DOST! Vymýšlíme místo, kde bychom složili naše mokré kosti. Přijíždíme k jakési vodní elektrárně. Dunaj tu má asi už pěknou sílu. Doprovází nás už třetí den a je stále širší a širší. Tady je u vodní elektrárny zřízeno zdymadlo a u něj asi třicet metrů dlouhý přístřešek z vlnitého plechu. Patrně pro automobily. Ano, jsou tu dva a tak se tu vejde i s koly.

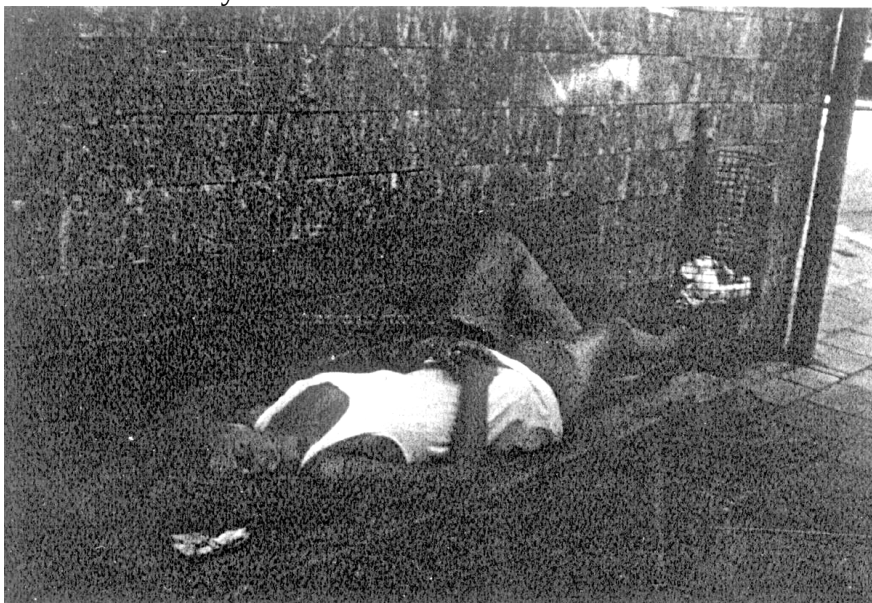
Stále prší a prší a prší!!!

Roztáhli jsme si všechny deky a spacáky, převlékli se do suchého a lebedíme si. Zahráli jsme si také karty a čekáme až naprší a uschne. Tedy až doprší a až nám naše oblečení alespoň trochu uschne. Při tom se bavíme pohledem na vedle stojící automobil s nápisy chvástajícími se v duchu „nejlepšího“ a kdoví jakého ještě dobrého přípravku ANTICORROSION, kterým opatřuje firma vozy proti korozi. Automobil sám je dokonalou antireklamou. Je totiž na několika místech prorezlý skrz naskrz.

Markéta se suší

Vaříme oběd a tu zaslechneme naší řeč! Ano, vedle nás zastavují češi a to jeden člověk a dvě ženský. Okamžitě se s nimi dáváme do řeči odkud jedou a tak. Jeli jen ze **Železné Rudy** na **Pasov** a odtud chtějí na **Vídeň**. Tam bychom my chtěli taky, jenže už není ani moc času a kromě toho prasknul Markétě na zadním kole dnes už šestý drát.

Při vaření oběda si krátím dlouhou chvíli opětovným přecentrováváním a přehazováním fungujících drátů tak, aby se na tom kole dalo ještě vůbec jet. Nyní už Markétě její jízdu vůbec nezávidím. Sobě ty opravy kola taky ne. Na Dunaji se stále tvoří malé kroužky od padajících kapek. Kdy už to konečně přestane! Už by bylo záhodno. Včera jsme ujeli celkem slušných 64 kilometrů. S našinci jsme se dohodli, že se zítra v **Linci** sejdem.

Právě přestává pršet a tak se snažíme balit a co nejrychleji odjet. To si ale všichni vzpomněli jít na záchod. A jak to tak chodí, pěkně postupně, jeden po druhém, aby to trvalo co nejdéle. No budiž. Odjíždíme v 19:15. Jedeme, co to jde a co to dá. Jede se vítečně, není ani zima, ani vedro, ani sucho, ani neprší. Ani terén není náročný – jedeme stále podle Dunaje po proudu. Nedá se tudíž zabloudit. Už se také pomalu začíná stmívat a tu a tam ze břehů zabliká malý majáček. To aby do nás nenarazila nějaká loď. Zastavujeme na chvíli v romantické zákrutě Dunaje, který se v těchto místech plíží mezi vysokými úbočími zalesněných kopců. Tvoří to tu meandry, po kterých nyní jezdíme. Je vidět západ slunce a než bys řekl švec, asi tak čtyřicetpětkrát, tak se jeho zlatý lem schoval za oblý hřbet zalesněných svahů, tyčících se na druhém břehu. Odlesk stříbrných vlnek na řece se naplnil oranžovou a stále slábl. To už je čas se odtrhnout od krásných pohledů na přírodu a kousek popojet.

Popojeli jsme a asi 15 kilometrů před **Lincem** jsme se začali shánět po noclehu. Přijíždíme k velikému zdymadlu. Hledáme a našli jsme. Garáž. Ne obyčejnou. A taky ne kouzelnou. Byla asi pro tři auta a poznali jsme, že slouží patrně personálu obsluhujícímu zdymadlo. Usoudili jsme, že nás nikdo v noci nenajede, a že se snad nikdo nebude zlobit, když si to tu uspořádáme v noclehárnu. Šplouchání vln o betonový břeh nás brzy ukolébalo.

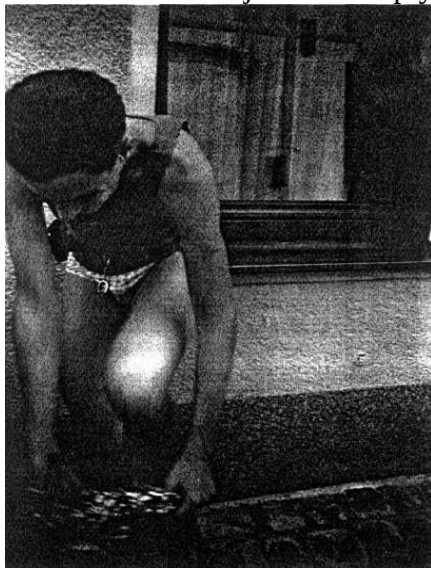
Je 15.7. 1991 půl osmé ráno. Vzbudil mě příslušník jakési, pravděpodobně „plavby Dunajské“, který si to kráčí okolo našich hlav do garáže pro svého Fiata TIPO. Při průchodu kolem nás nám s upřímným úsměvem řekl německy „dobré ráno“, nasedl a odjel. Nestačím se divit. „U nás“ by nás příslušník seřval do bezvědomí. Jiný kraj – jiný mrav. Dobrý to mrav. Je vidět, že se máme ještě čemu učit.

Za poslední týden jsme si na silnicích nevšimli jediného

nervózního řidiče. Prostě klídek. Odráží se to myslím i v naší náladě a to je dobře. Dnes máme v plánu být před polednem v **Linci**. Snídaně v osm hodin, odjezd jsme zvládli již za hodinu, což je dost rychlé. Včera jsme ujeli 67 kilometrů, celkově máme za sebou 633 kilometrů. Na území Rakouska a SRN jsme již sedmý den, na cestě jsme jedenáctý den. Tak to bylo trochu statistiky.

Do Lince se již těšíme, já hlavně na zmrzlinu, ostatní na to svoje. Všichni jsme se rozhodli utratit poslední peníze. Dnes to napíchneme rovnou na sever, domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny, do ...

Svižné tempo před **Lincem** brzy přineslo ovoce. Po obou stranách silnice jsou obrovské tabule „**LINZ**“. Zpomalujeme a zastavujeme. Po zběžné prohlídce jsme zjistili, že vypadáme jako trhani. A tak si hrajeme na striptýz. A opět triumfální příjezd na

hlavní náměstí. Opíráme kola o nejbližší zeď a ozbrojujeme se „tvrdou“ měnou a přístroji na „lov beze zbraní“.

Linz je trochu menší, než **Regensburg**, ale je to asi jediné velké město, kam jsme dorazili dopoledne. Máme tudíž možnost fotit a prohlížet si město za denního světla. Odjezd odsud jsme si naplánovali na 16:00. Máme tedy pět hodin času.

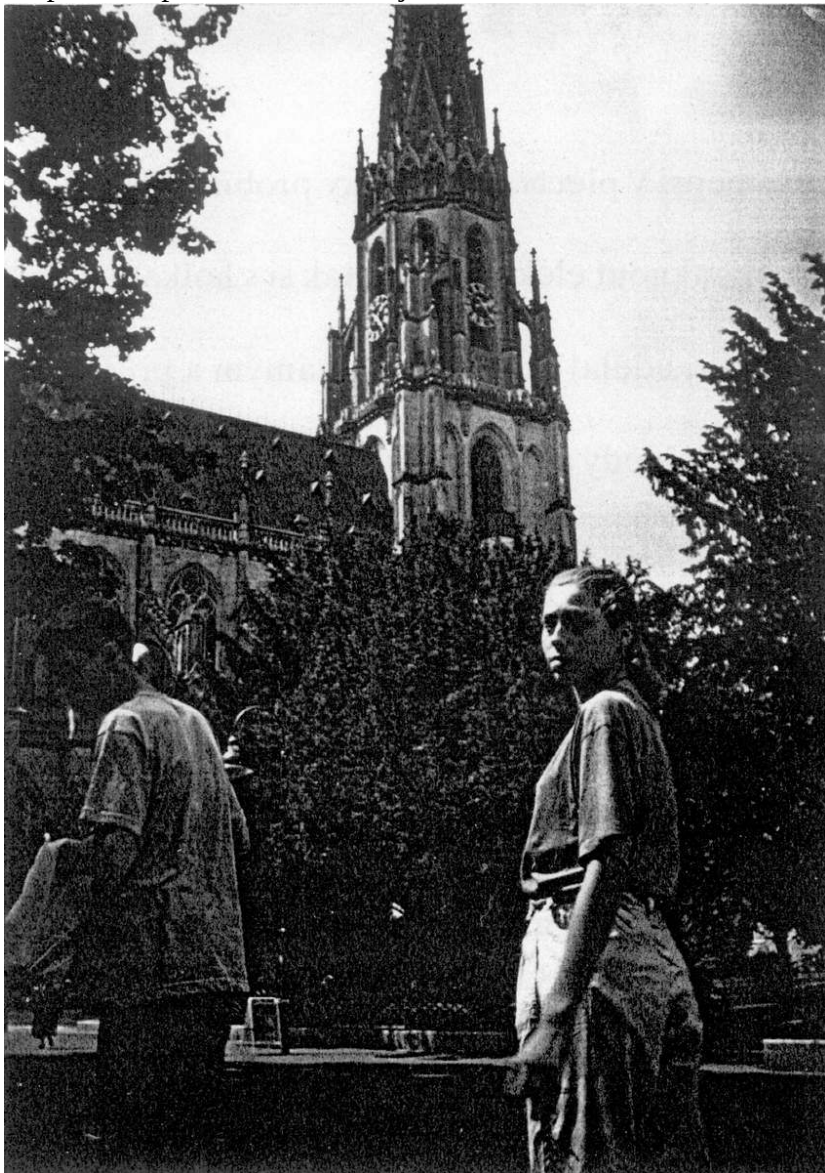
Nejdříve si zjistíme kurz marka/šilink v několika blízkých směnárnách a tam, kde to bude

Honza se převléká za slušňáka

nejvýhodnější, si každý svých deset marek rozdrobí na zdejší fuflíky. Na jedenáctou hodinu jsme si také dohodli sraz s našimi přáteli z Československa, že se s nimi sejdeme zde na náměstí. Skutečně jsou tu a při podávání rukou jsme si stručně sdělili, kde jsme přespávali. Oni to mají lepší. Dohodli se s nějakým člověkem, že si smějí rozložit stan u něj na zahradě. My to zase měli lepší v tom, že to bylo romantické, do poslední chvíle nevědět, kam se vrátíme a nakonec jsme se uložili v grandhotelu garáž. A

navíc nevím, kdo by se táhl se stanem pro čtyři osoby. Nechali jsme se od nich všichni čtyři vyfotit a tutéž službu jsme poskytli my jim.

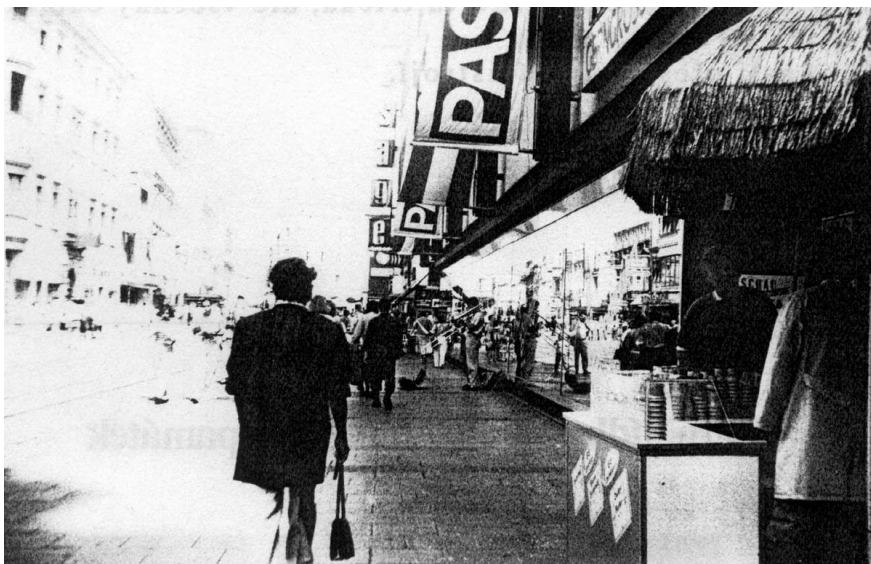
Tak jako v **Německu**, si každý chce něco malého odvézt domů. Já bych si chtěl koupit malá sluchátka k přehrávači. Zatím jsme si koupili v **Regensburgu** ta trička, ale všechny ostatní peníze jsme prohnali přes zažívací ústrojí.

Prohlídka architektonických památek (v pozadí...)

Hledáme nějaký obchodní dům, kde bychom mohli nakoupit. Domorodec nás posílá dále do centra, kde prý nějaký ten obchoďáček mají.

... Linz...

nakupujeme jako vždy – já zmražený borůvkový krém v kornoutu, Honza zase Pepsi v plechovce a holky probírají šatstvo. Já s Honzou jdeme ještě do třetího patra okouknout elektroniku a tak si s holkama dáváme sraz dole za 15 minut.

Tam jsme se rozhodli udělat radost známým a příbuzným a šli jsme koupit pohledy. To proběhlo a nyní pro známky, které mají, jak jsme se dozvěděli, naproti v obchoďáku v trafice. Markéta tu ještě cosi nakupuje a tak si s ní dáváme sraz naproti v obchoďáku o patnáct minut později.

Koupili jsme známky a za patnáct minut čekáme na Markétu. Čekáme stále. Velice mě to dopaluje. Slíbil jsem si, že jí tentokrát vynadám do bezvědomí. Doufáme, že přijde na čas odjezdu ke kolům včas. My se jdeme podívat ještě po městě. Naše kroky tentokrát vedly za kulturou.

Každému městu jako dominanta vévodí nějaký ten kostelíček. Linecký kostel je opravdu krásný. Je postaven v gotickém slohu a krásně udržován. Dostali jsme se také dovnitř, kde nám přecházely oči. Obrovský prostor ve všech třech rozměrech na nás udělal veliký dojem. Celá chrámová loď je

osvětlena sluncem přes barevné vitráže v oknech. Oltář je široký nejméně deset metrů a místo sakristie je za oltářem ještě asi dvacet metrů místa, kde je dalších osm řad lavic a znovu „maličký“ oltář. Kostel má vlastně ještě jeden malý kostel uvnitř.

Po vychutnání architektury města a prohlídce několika kšeftů s koly se vydáváme zpět na náměstí, kde máme kola. Markéta tu v 16 hodin tentokrát je.

Markéta vždy s úsměvem

Tváří se jako andělíček, takže každého musí přejít vztek. Krucinál, proč umějí ženské udělat tak pěkné obličejíčky!

Ještě jsem se rozhodl vyplácet poslední barevné snímky, dokud je světlo. Na cestu do Čech nám zase budou stačit černobílé snímky.

A tady jsme pěkně pohromadě všichni čtyři.

Je nejvyšší čas k odjezdu. Dnes ještě chceme překročit hranice. Vede nás k tomu několik důvodů. Předně, jsme již v zahraničí dost dlouho a potom by to chtělo alespoň jednou denně teplé jídlo ve vyhřáté hospůdce. Navíc má Honza v **Dolním Dvořišti** a v **Kaplici** tety, takže bude alespoň nocleh pod střechou a kromě toho nemáme už vůbec nic k jídlu. Hurá domů, do Prahy, do Podolí, do lék... co to zase kecám!

Jedeme na **Prahu** – o tom není pochyb. Nejdříve si však musíme vyjasnit, kudy odtud vyjedeme. Není to tu s orientací jednoduché. Nic naplat, musíme porušit dopravní předpisy. Pojedeme kousek po výpadovce na dálnici a pak se skulíme na silnici 1. třídy č. 125, která nás dovede až do **dolního Dvořiště**. Policie města **Linz** však není slepá. Vykazují nás ze silnice. To si nenecháme líbit a tak se ptám policisty, kudy se asi tak máme teda dostat na silnici č. 125. On nám zdvořile a stručně cestu ukázal. Po deseti minutách jsme již na správném směru. Před námi je asi 40

kilometrů cesty. Ale jaké, to z nás ještě nikdo netušil.

Byli jsme zvyklí posledních čtyři sta kilometrů jízdy jet téměř po rovině. Nyní se však situace změnila. Ještě že nemáme s sebou zeměpisnou mapu, ale jen auto atlas. To bychom jasně viděli ty vrstevnice a přes ně by se nám domů asi nechtělo.

Na okrajové části města potkáváme NETTO a celkem nás mrzí, že jsme už utratili všechny peníze. Je totiž dost vedro a já s Honzou toužíme po chlazené limonádě „z plechovky“. Už je asi pět hodin, ale nám je pořád vedro. Asi je to tím, že z města vyjíždíme do kopečka. Kopců je stále víc a víc a jsou stále příkřejší. Některé se dají přirovnat k rýsovacímu trojúhelníku postavenému na přeponě. Ovšem chybí nám protisvah dolů.

Máme žízeň a tak zastavujeme žebrat o vodu. Také je problémek s mojí přehazovačkou a tak stavíme znovu. Cesta je stále do kopce. Před námi je městečko zvané **Friestadt**. Projíždíme ho dost vyčerpáni. Kousek za městem nás předjíždí autobus. Zastavuje před námi. Vystoupil z něj řidič, jehož národnost je Rakouská, či Německá. To je nám celkem jedno. Podstatné je to, že nám nabízí svezení na hranice. A ve velmi pěkném autobuse. Říkám mu však, že se s koly asi nevejdeme. Gestem ukázal, že do zavazadlového prostoru se vejde pět kol. To asi ale nevidí, jak jsme nabalení my. Pokoušíme se tam dostat první dvě kola. Nevejde se tam díky kapsám ani jedno. Řidič smutně pokrčil rameny a uznává, že se přecenil. S **Hell's Tour** hold nejsou žádné žerty. Ale sranda musí být. A tak teda dál po svých.

Poslední kopce už ani nevnímáme. Možná proto, že se snažíme jet rychleji kvůli dotěrnému hmyzu. Už se také pomalu šerí. Stavíme až na horizontu, asi 5 kilometrů před hranicemi a dojídáme skutečně poslední zbytky jídla s více jak týden starým českým chlebem. I tak nám chutná. Honza už básnil o své tetě, a jak si postěžuje na slabou stravu a jak jsme ho vlastně celou dobu trápili hladem a hlavně jak si dá do nosu. Tak tedy hurá!

Sjíždíme z hrozně dlouhého kopce dolů. Představa úporného protisvahu mě deptá. Protisvah se však nekoná. Místo něho je tu

hranice. To máme už třetí přejetí hranice. Po padesáti metrech nás vítá celnice česká. Dostáváme se do reality. Mám zvláštní pocit. Něco jako radost z návratu domů a na druhou stranu lítost, že

skončilo to, co je právě za námi. Ještě máme před sebou ale dost cesty po našem území. Takže vstříc novým zážitkům! Dnes jsme však už akorát tak zralí něco málo pojist a na kutě. Honza si zprvu nemůže vzpomenout, kde vlastně ta teta bydlí, ale nakonec to našel. Návštěva na nocleh? A v jedenáct hodin večer? No to nás zase budou mít rádi...

Nebylo to zas tak hrozné, i když holky odmítají pohoštění. To my s Honzou se neupejpáme. Dnes jsme ujeli 96 kilometrů. To je slušná bilance a navíc v takovém hrozném terénu a to jsme ještě pět hodin chodili po **Linci**. Klobouk před námi dolů. Ale samochvála smrdí a tak dost. Jdeme spát. Jsme již dvanáctý den na cestě. Ujeli jsme zatím 729 kilometrů.

Štěpánka ofrňuje nosánek nad večerí ve 23:00

Snídaně je připravena a Honzova teta se o nás postarala opravdu pěkně. Po snídani se mi ani trochu nechce zvedat a odjíždět. Ostatní mě k tomu stále intenzivněji nutí. Nakonec bylo proti mně použito hrubé násilí, takže jsem nakonec sám rád usoudil, že je čas k odjezdu.

Je poledne, odjíždíme směr **Kaplice**. Na cestu jsme dostali od první tety „kus flákoty“, aby nám ji teta udělala. Starají se o nás opravdu jako o vlastní. Inu, Jižní Čechy.

Za hodinu a půl jsme v **Kaplici**. Tady se Honza rozhodl

zdržet minimálně den. Určujeme tedy další plán cesty, že odjedeme zítra ráno směrem na **Budějovice**.

Teta není doma a vítají nás jen děti, které jsou u ní na prázdninách. Teta přichází později. My se vypravujeme do města pro brambory k tomu masu. Slíbila nám totiž, že nám to jídlo připraví.

Honzova teta z Kaplice

Papáníčko bylo výtečné, akorát holky zase udělaly velkou ostudu, že si nic nevzaly. Pro ctižádostivou kuchařku a hostitelku je v tomto kraji věta „já nemám hlad“ (po celodenním půstu mimo snídani) urážkou. Oběd jsme totiž měli asi po čtvrté hodině. Pak ještě následovaly lívanečky se šlehačkovým krémem. Mňam.

Poté jsme se už všichni jenom tupě dívali na televizi a ti co jedli naříkali, že umřou z přecpání. Dokonce i Honza uznal, že je zcela nasycen. Dnešní kilometráž: 18, čas: 23:40.

Máme tu třináctý den. Všem se už chce tak trochu domů. Cesta do Prahy byla naplánovaná přes **Štěkeň**, kde má chatu Dalibor a kde bychom mohli asi tak dva dny pobýt, zalovit si a vykoupat se... Říkám „bychom“, protože jsem včera volal do **Liberce**, abych zjistil, kdy přijedou Skácelovi, což jsou Daliborovi rodiče, do **Štěkně**. Pojedou tam až za týden, takže jsme namydlení.

Ještě pojedeme a máme naplánováno dalších pět dní cesty. To bychom do **Prahy** došli i pěšky. Kromě toho máme okolí **Prahy** do okruhu 100 kilometrů poježděno křížem krážem.

Moje pozorování je asi toto: Honza je líný a když kilometr navíc ujet nemusí, tak jej nejede. Holky si říkají „no, bylo to hezký, ale že bych to musela vidět dvakrát?“ Vše nasvědčuje tomu, že oficiální cestou trochu prodloužit trasu nelze. Pojedeme tedy dnes od **Budějovic**, tedy **Českých Budějovic** trochu východněji, a až se vyloupneme trochu východněji od **Prahy**, tak to ani nikomu nepřipadne divné.

Koníček pro Markétu...

Fotím kašnu...

Abych si nemusel namáhat hlavičku s vymyšlením textu, přečtete si zase kousek z palubního deníku: (Do závorek píšu poznámky)

„13. den 17.7. stav tachometru 747 (to jsme toho včera moc neujeli)
Vstávání 7:45 na Honzovo přání (to se divím, že byl tak aktivní, asi měl hlad)

Snídaně 8:05 loupáky, kakao, chleba , sýr (věty a slova přepisují přesně tak jak jsou napsána v palubním deníku)

Odjezd 10:30 (opět naše vypravování se jako chudý král do boje)

Příjezd do Českých Budějovic 12:30. nákup izolepy a líhu – stejně se vypaří (jen jestli ho Štěpánka nepije)

Kluci shání nějakou přijatelnou hospodu a my sedíme u kol a já pojídám Eligo. (tak trochu jinak – po chvíli hledání jsme se vrátili ke kolům)

Našli jsme pěkný bufet, kde měli celkem slušné ceny za jídlo. I dnes jsme si chtěli dopřát pořádný oběd. Peněz jsme měli dost. Po příchodu ke kolům se mi tak trochu zvedá žaludek, i když mám celkem rád sušené mléko. Štěpánka se v něm roční pomocí lžičky a po hlasitém oslovení a oznámení, že máme slušnou jídelnu, kam si zajdeme na oběd, se nám dostává odpovědi, že nemají hlad. Bodejť by měly hlad, když tu pojídají takové humusy. Akusticky ze mě tato slova nevycházejí. Moje nas... naštvání je veliké, ale nehodlám si s problémem stravování těchtole dvou ničit nervy a ztrácet čas. Jdeme tedy s Honzou na oběd.

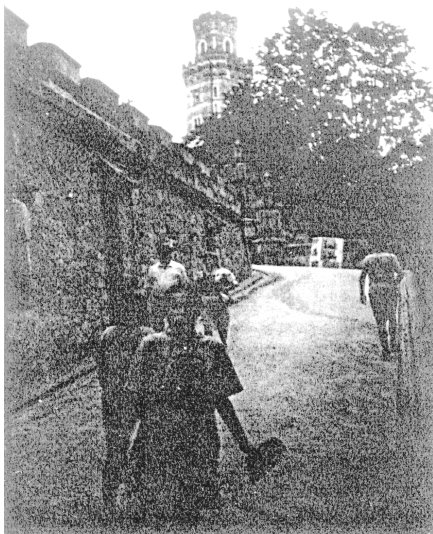
Hell's Tour na náměstí v Budějovicích

Po obědě nakupujeme těm dvěma něco na zub. I my si dáváme. Nyní pokračuje text z deníku:

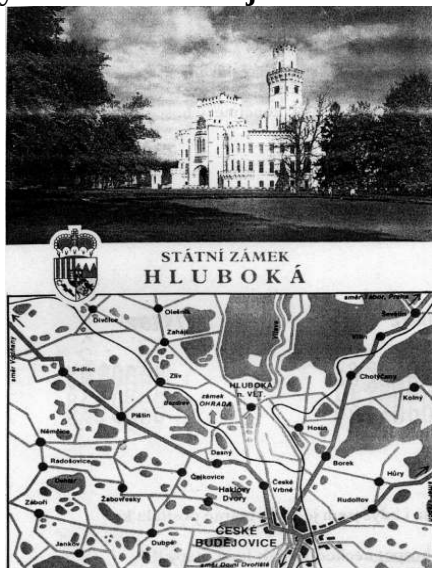
*„Odjezd 14:30. příjezd na **Hlubokou**, 16:07 prohlídka zámku, končíme v hospodě, protože Tomáš potřebuje slepit mapu, kterou před tím rozřezal, takže se podle ní docela špatně jede. Nakonec usoudil, že se tady mapa lepit nedá, tak si radši dal hranolky. Honza to nevydržel a dal si klobásu, i když jsem je zcela marně posílala ke kolům pro rohlíky a paštiku, nebo sýr. Do hospod*

nechodit nikdy lepit mapy!! Ode dneška Honza nejí chleba, paštiky /hlavně játrové/ a nepije vodu. Tomáš dostal kávu se zvířaty. Tosemu ale nelíbilo /asi se z něj stane vegetarián, nejí vosy ani mouchy/ na požádání dostal jinou. Obsluha je opravdu vzorná“.

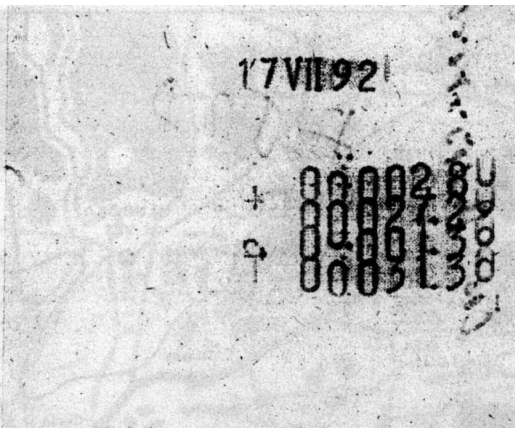
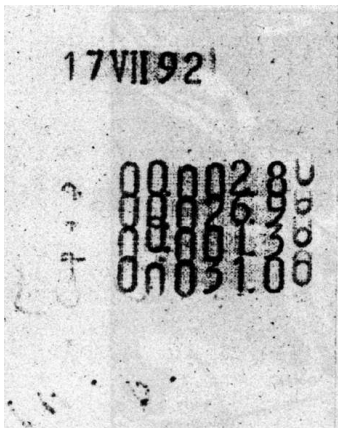
Tímto myslí naše kronikářka Štěpánka jinou kávu. Skutečně v ní již nebyl žádný šváb, či jiné zvíře. Po tak dobré kávě jsme se dali na cestu. Kde budeme dnes nocovat, to ještě nikdo netušil. Dnes si již jen matně vzpomínám na cestu, kterou jsme ten večer podnikali směrem zhruba severovýchodním do **Budějovic**.

Zámek Hluboká nad Vltavou

H.T. na zámku

Lísteky za oběd v Budějovicích

Ujeli jsme asi tak čtyřicet kilometrů a tam jsme našli místo noclehu. To jsme se dozvěděli od zdejších rozjařených domorodců, se kterými bylo velice nesnadné se domluvit na tom, že ta dvě děvčata, která s námi jedou, nejsou nic pro ně. Chápali to opravdu velmi pomalu. Nocležiště jsme si rozbalili mezi hromadami pilin, ale pod střechou. Je 23:30. Usínáme.

Pořád Hluboká...

Čtrnáctý den výpravy se nám ozval poměrně brzy ráno. Je čtvrtek 18.7. 1991. Nic zvláštního. Je asi devět hodin. Včera jsme ujeli 73 kilometrů a za sebou máme celkem 820 kilometrů.

Jelikož máme všichni hlad, snažíme se co nejrychleji opustit místo noclehu a honem koupit něco k snídani. Po topografické minutce jsem zjistil, že jsme se vyloupili nedaleko **Veselí nad Lužnicí**. Plán odklonu od přímé cesty se mi tedy už trochu daří.

Do **Veselí** jsme však dorazili až... vlastně jako obvykle ke dvanácté hodině. I tak to nebylo pro toto město příliš pozdě, protože jim do samoobsluhy ještě ani nepřišlo pečivo.

S Honzou opět vaříme naše kakajíčko a k tomu chléb a v obchodě jsme pod hrozbou fyzického násilí vymámili z bankérky – Štěpánky mamon na nákup medu. Opět zase oběd, který je u normálních lidí spíše snídaní.

Z města se vymotáváme čtyřicet minut po poledni. Jedeme směrem na **Zvíkov** a **Újezdec**. Jsme všichni velice žádostiví po cestě schlamstnout nějaké to ovoce, či zeleninu, co roste po stromech a tak.

Po příjezdu do vesničky **Záhoří** se v nás probudil pud opic a lezeme na stromy. Zdá se, že to ve zdejším pokojném lidu vzbuzuje pohoršení. V nás ale ne! A tak si vesele chroustáme krásné červené třešinky. Všichni se cpeme jako zjednaní. Už cítím, že by mi to

mohlo stačit. Tu jsem si vzpomněl na něco strašně legračního. Přesně na to, že jsme s Honzou a s Markétou asi před půl hodinou vypili dva litry mléka. Mně to osobně nevadí, ale...

Jelen (Honza) na stromě
Skutečně to začalo fungovat.

Markéta je přejedená

Nejdříve se ale nikdo z nich nechtěl nechat přesvědčit, že už to opravdu stačí, a že bychom už měli pokračovat v jízdě. Nyní je na zbytek bandy žalostný pohled. Štěpánka se tváří, že si vybrala dávku ovocných sacharidů nejméně na rok dopředu. Markéta leží pod stromem v trávě a křičí „Pomóc, Tomáši, pomóc!“ koulí při tom očima, takže se tomu smějí ještě více. Nejhuře však dopadl Honza. Vyžádalo si to ambulantní zákrok, který provedla zdravotnice Štěpánka. Markéta se totiž nemůže hýbat. Štěpánka došla naproti k jakémusi stavení, kde srdceryvně prosila o živočišné uhlí, kterým jsme nakrmili Honzu.

Po čtvrt hodině se to v něm nějak slehlo, takže pokračujeme. Projíždíme **Lžín** a **Dírnou** a jedeme spíš na zdařbůh. Zahlédl jsem směrovku na zámek **Červená Lhota**. Tam jsem ještě nebyl. Ostatní tam již aspoň jednou byli, ale i tak jsme se rozhodli se tam podívat.

Je stále ještě pěkné vedro.

Za pět minut tři jsme face to face stanuli před zámek. Holky se šly někam vyvenčit a já s Honzou jsme si sedli na lavičku do stínu před zámek. Vedro ještě narostlo. Vedle dopadl nějaký pták. Nejspíš se uvařil. Nebo tu snad padají pečení holubi sami do huby?

Holky se vrátily za dost dlouhou dobu. Ani jsme nechtěli vědět, kde byly a co tam dělaly. Štěpánka šla koupit lístky. Za mě, samozřejmě

jako na všech památkách, na kterých jsme byli, platíme poloviční vstupné, jako za studenta.

Prohlídka zámku byla dlouhá devadesát minut a průvodkyně o něm věděla snad úplně všechno. Sám zámek byl hezký, ale oproti Hluboké samozřejmě málo rozsáhlý. Ale třeba interiéry zase vypadaly autentičtěji.

Zámek Červená Lhota (samozřejmě zase v pozadí)

Ve chvíli opuštění brány se do nás opět opřel hlad, nebo snad chuť? No, určitě něco takového. Kousek vedle zámku mají občerstvení, kde jsme si dali hranolky a vhodili jsme pohledy jakožto poslední pozdravy našim zoufalým rodičům, do, na zdi visící, schránky. Je za pět minut sedmnáct. Sedíme si tak u stolu, přičemž se nám opět podařilo ztropit alespoň malou výtržnost tím, že Honza zatočil nad námi se rozprostírajícím slunečníkem značky Coca-cola, čímž ho odspoda uvolnil a pak už se nám málem položil. Tedy ten slunečník.

Máme opět optimální náladu. A tak tedy všem předkládám d'ábelský nápad: „Dojedeme ještě dnes do **Havlíčkova Brodu** za Petrem“. Chvilé nechápavého ticha... ano, asi tak... Výsledek rozhodnutí pro jízdu až tam je kladný. Tedy jedeme.

HRADY	HRADY	HRADY	HRADY A ZÁMKY JIŽNÍCH ČECH
VSTUPEN	VSTUPE	VSTUPE	VSTUPENKA * 148733
Datum:	Datum:	Datum:	Datum:
Bez útržku	Bez útržku	Bez útržku	Kčs 8.-
Bez útržku neplatná! — Uchovejte pro kontrolu!			

Vstupenky na Červenou Lhotu

Projíždíme tryskem vesničky **Deštná, Světica, Mnich, Bohdalín a Včelničku. V Kamenici nad Lipou** na všechny čekám. Záměrně jsem měřil v poměrně kopcovitém terénu čas průjezdu posledních deseti kilometrů. Moje průměrná rychlost je 27,2 km/h. Za chvíli je tu Honza. U toho jsem to spočítal na 25,4 km/h a asi za pět minut je tu Štěpánka, která jede 21,6 km/h. Čekáme na Markétu. Zase se jí netočí řetěz. Už bude mít pod dvacet. Ano, je to 19,2 km/h. Opět jedeme společně dále.

Markéta má již velmi málo drátů v zadním kole. Už jí chybí 7 drátů a zadní kolo jí hází už asi centimetr do stran. To se divím, že jede tak rychle. Dnes to ještě do večera musí vydržet a zítra se podíváme v **Havlbrodě**, zda by neměli dráty do kola, abych to přepletl.

Po silnici č. 34 pokračujeme až do **Pelhrimova**. Dále máme namířeno přes **Humpolec** na **Havlíčkův Brod**. Tady se ale musíme posilnit. Rozhodli jsme se jít na večeri. Je už ale 19:25 a tak již večeříme. Já jsem se rozhodl, že pojedu napřed zajistit nocleh,

3,60
4, -
15,80
24, -
9, -
15, -
19,30
23,50
112,70

abychom u Zemanů neprosili moc pozdě. Dohaduji sraz o půlnoci na hlavním nádraží v **Havlíčkově Brodě**. Je 20:10, vyjždím. Dru jako kuň, abych byl v **Brodě** včas. Moje rychlost nasvědčuje tomu, že to stíhám do deseti. **Humpolec** mě počastoval velmi nepěknými kopci. To se asi ti za mnou jedoucí pomějí. K **Havlbrodu**

S-11
L-11
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F
H. J. a H. - F

sjíždím už jenom z kopce. Inu **Českomoravská Vrchovina** tu vlastně začíná. A my jsme, vlastně já jsem, jeden její cíp překonal. Je 21:45. Musím to ještě podle adresy najít. Ještě je celkem světle, takže přede mnou lidé neutíkají. Doptal jsem se. U Zemanů jsou doma, takže... Ale na tento druh návštěv nejsou příliš připraveni, takže vymyslím variantu č. 2. Kousek odtud je rybník. Není co řešit.

Je poměrně vedro, až na ranní mrazíky, co se nepozorovaně proplazí mezi zuby zipů u spacáků dovnitř. S Petrem jsem se dohodl, že ho ještě zítra navštívíme při odchodu z práce.

Vracím se do centra. Hledám silnici vedoucí k nádraží, kterou za denního světla dobře znám. Našel jsem. Je 23:30. Snad dojedou včas. Usedám na schody před nádražím. Chvílema si krátím dlouhou chvíli chůzí sem a tam. Už je skoro dvanáct. Doufám, že se na té večeři v **Pelhřimově** moc nezdrželi. K půlnoci už začínám mít ty správné rodičovské starosti. Říkám si ale „klídek Tomáši, však oni se neztratí“. Instrukce jsem jim dal jasné.

Těsně před nádražím je parčík. Na viditelném místě si rozbaluji spacák. Chvíli si odpočinu. Mám toho už plný brejle. Jenom tady po městě jsem najezdil 22 kilometrů. Je 0:20. Okolo parčíku se plouží hlídka VB v Žigulíku. Okamžitě je spacák sbalen. Dřív, než by to udělali oni se mnou. To by bylo nemilé. Už jsou pryč. Takže spacák ven. Usínám znova...

Mezi tím, co jsem odjel z velice pěkné restaurace na náměstí v **Pelhřimově**, stačili se naši mladí cyklisté zdržet trochu déle. Svědčí o tom obě účtenky s hojnými plůtky. Vyjeli padesát minut po mně. Krucinál, kdo mě to zas budí! Chvíli přemýšlím, kde to asi vůbec jsem, kolik je to vlastně hodin a kdo to na mě mluví. Mé smysly zjišťují, že ležím na trávě v parčíku naproti nádraží a je k jedné hodině ranní. To je ale divný. A ještě ty hlasy, ty odněkud znám. Jsem v obraze. Vidím Markétu. Opět obvyklý rodičovský grif – nevím, jestli se mám zlobit, že přijeli pozdě a vynadat jim, nebo se radovat, že vůbec přijeli. Nezvládám ani jedno, ani druhé. V tichosti balím spacák a odebíráme se na místo určené k noclehu.

Po cestě jsme potkali dva kluky, kteří jdou z diskotéky. Jeden mě požádal o cigaretu. Ptal se, co tady blbneme. Vše jsem mu vysvětlil. Řekl, že když pro něj budeme mít cigaretu, tak nás nechá přespat u něj doma. Neměli jsme ji, ale i tak nás přespat nechal. Digitální budík na mě mžourá zeleným údajem 01:30. Dobrou noc. Vlastně ráno.

Ráno jsme nasadili postup, který měl uplatnit náš hostitel. Měl se nás asi trochu zeptat aspoň na jména, aby si je mohl přeríkávat s nenávistí v hlase při případném nenadálém zmizení jeho oblíbených, či ceněných předmětů. Takže náš hostitel se jmenuje Jindřich Kubát a bydlí v **Havlíčkově Brodě** v ulici

Na spravedlnosti 2975. Já jsem Tomáš.

Poděkovali jsme mu za včerejší postarání se o nás a o to, že se holky mohly osprchovat. Udělali jsme foto,

Nocleh v bytě našeho přítele Jindřicha Kubáta

na kterém je vidět, jak je krásně po flámu a tento příbytek, kam se každou chvíli měl vrátit jeho otec, jsme opustili.

Snídaně se koná v 11:55 před samoobsluhou a samozřejmě s patřičnou ostudou před zraky zdejších nechápajících maloměšťáků. Poté jsme se vypravili k rybníku.

Při ranním rozhovoru jsme se podivili nad naším včerejším výkonem. Ujeli jsme za den **123 kilometrů!!!** Dnešek jsme proto vyhlásili za odpočinkový den a pokračovat v jízdě se bude až k večeru. Nyní je už po poledni a já s Markétou se vypravujeme za Petrem k jeho práci. Také bychom se rádi stavili v nějakém krámě na kola, abychom zakoupili vadné a chybějící dráty do Markétina oře.

Přijíždíme k telefonní ústředně Dráhy v **Havlíčkově Brodě**, kde Petr pracuje. Budova a její účel je místnímu obyvatelstvu z vojenských důvodů přísně utajena. My jsme ji však po dvaceti minutách vyslídili. Stala se však nečekaná událost. Markéta přišla o to... Teda to už dávno, ale teď přišla o další dva dráty ve výpletu. Je proto třeba urychleně s tím něco dělat. Jdeme s Petrem na náměstí,

kde jsme také mistra zmerčili. Já se odebíráám kolmo sehnat součástky, či opravnu na Markétin vehikl. Po cca čtvrt hodině jsem našel soukromníka, který je ochoten. Je ale 14:50 a on dělá do 15:00. Slíbil, že to udělá, ale bude to s příplatkem.

Petr nám oznamuje, že byl včera požádán rodiči o nějakou tu dobrovolně nucenou práci na zahrádce, kamž musí v tuto hodinu ráčiti odcestovati. My se s ním loučíme a odjíždíme opačným směrem.

Mezi tím, co se soukromníček lopotí na Markétině vraku, čekáme v nedalekém baru. Říkám si, že teď teprve Markéta pozná, zač je toho u soukromníka loket a začne si vážit naší, leckdy neskutečně obtížné práce na kolech, zadarmo. Ač zaplatila 160,- korun, tak nikdo, kdo se podílel na údržbě a opravách jejího kola, nebyl ani později blahoslaven. Inu za dobrotu – pro Markétu. A rád!

Petr Zeman (dále od kamery) na náměstí v Havlíčkově Brodě

Je po čtvrté hodině a Markéta je opět mobilní. Věšíme na kolo kapsy a jedeme za Štěpánkou a Honzou k rybníku. Tam vládne těžkej veget. Honza se úplně a totálně vykašlal na opravu a narovnání své poškozené šlapky, což jsem mu zadal v poledne, a aby zakryl svou nebetyčnou lenost, konstatoval, že je to neopravitelné. Na to jsem mu odpověděl činem – šlapka je opravena a narovnána. Můžeme odjet.

Ještě se mi podařilo vytvořit krásné dílo v oblasti umělecké fotografie. Cílem mého objektivu byla za neobvyklého nasvícení, jako obvykle, Markéta:

Plán naší cesty je už nyní jasný. Pojedeme podél **Sázavy** až do **Javorníka**, kde máme další zastávku. Vymotávám nás proto směr **Světlá, Ledec a Zruč nad Sázavou**. Dnes už ale asi daleko nedojedeme, takže uvidíme. Nebo možná, že taky neuvidíme.

Cestou potkáváme staršího dědu, kterému je asi tak sedmdesát. Jede si svým pomalým tempem, ale na bezvadném kole. Všechno na něm je Shimano. Připojujeme se k němu a i holky mu nádherně stačí. Bavíme se o všem možném. Ztratil se nám ale Honza. Jedu tedy zpátky pro něj. Už ho mám. Další směr jízdy nám trochu nadhodil děda. Řekl, že cesta přes hrad **Lipnici** a přes stejnojmennou vísku **Lipnice nad Sázavou** je moc pěkná. Souhlasíme a jedeme dál s ním.

on se asi po půl hodině odpojil a my jedeme dále. To už je v dálce vidět hrad. Dnes už není pochyb o tom, že tu budeme nocovat.

Hrad Lipnice

Nepospícháme nikam a při silnici jsme narazili na úplně černé třešně. Opět se cpeme, jako kdybychom zapomněli na předchozí trampoty. Dnes jsme ale nekonzumovali v hojné míře mléko, takže jsme to přežili bez příhod.

Po příjezdu k hradu hledáme vhodné místo k utáboření se. Našel jsem zcela ideální. Je těsně pod hradem a je tu dost placu pro všechny. Složili jsme si tedy bagáž a jdeme tedy, dokud je ještě světlo na průzkum. Procházíme se kolem hradu. Těsně pod ním je přírodní amfiteátr, kde se každoročně pořádá festival „Haškova Lipnice“. Nyní se připravuje večerní představení letního kina. Nu dobrá, když nás tak zvou do kina, tak proč ne? Po půlhodince jsme si rozložili večerní ležení a já s Honzou jsme si jako každý večer museli zdravě nacpat břicha. K tomu účelu jsem si připravil svou oblíbenou pochoutku – rýžovou kaši s mlékem a do toho jsem si dal třešně. Ke konci vaření se však již začíná stmívat a kino začíná hrát.

Popadám ešus i s obsahem a jdeme k díře v plotu. Na takové ptáčky, jako jsme my, tu mají však políčeno. Hlídací to tu. Obcházíme tedy plot a kupujeme lístky u kasy. Při tom si pochutnávám na své dobrotě. Beru si ji ostatně i do kina.

Shlédlí jsme film Propast. V půl dvanácté se ukládáme k noclehu. Dnes máme za sebou 37 kilometrů. Je to zvláštní, ale dnešním dnem jsme poprvé nemuseli sáhnout na Markétino kolo.

Dnes je sobota 20.7. 1991, čas tři čtvrtě na devět, když otevíráme očička. Nad námi se vypínají mohutné hradní zdi, které v noční tmě působily opravdu velmi strašidelně.

Dnes jsme již šestnáctý den na cestě a máme za sebou plných 980 kilometrů.

Jelikož máme hlad, balení našich pěti švestek probíhá rychle, protože si chceme zajít do potravin nakoupit něco k snídani. V samoobsluze však v půl desáté už nic nemají. S největším vztekem a za použití nejhrubších nadávek jako „díra jedna proklatá“ a podobně pouštíme před zraky domorodců tuto jinak jistě velice zajímavou obec.

V 11:00 jsme již v **Ledči nad Sázavou** a tak jsme stihli nakoupit a snídáme opět před samoobsluhou. Potkáváme dva cyklisty, kluka a holku, kteří si sem také přijeli nakoupit. Hned ale od nás popojíždějí dále. To ale musíme vypadat!

Olda...

Máme hroznou chuť na hranolky v naší oblíbené restauraci v **Benešově**, také už se hlásí i hlad a kromě toho jsme si dnes slíbili, že dojedeme do **Javorníka**. Musíme tedy šlapat fest. Jak jsme si slíbili, tak jsme také udělali.

Honza si dal večeri 2x BIG.

BIG oběd v Benešově

My ostatní jsme si dali normální. Ale bylo to dobré. Restauraci jsme zajistili slušnou tržbu, takže spokojenost je na všech stranách.

Do **Javorníka** je to ještě asi 20 kilometrů. Ty jsme zdolali celkem hladce. Proč pořád ten **Javorník**? Je to proto, že tam jsou dva objekty našich blízkých. Letní sídlo rodičů Markéty a letní sídlo rodičů Digovy manželky. Obě stavení nám slouží jako opěrné body v dobách, kdy je začátek, nebo závěr sezóny a teploty venku zrovna neuvolnou ke spaní pod hvězdami.

Prokličkovali jsme mezi chalupami a zastavili u dolního letního sídla. Je 21 hodin. Vítá nás Dig se zlomenou pazourkou. Je strašně rád, ale vypadá posmutněle. Jsme hrdinové večera. Dnes jsme toho ujeli také dost. Přesněji 102 kilometrů.

A je před námi poslední den **EXPEDICE 91**.

Vstáváme poměrně brzy. Je 9:05. Chystáme se navštívit ještě rodinku Pleschnerových, na horním letním sídle. V 10:30 vjíždíme v plné parádě na zahrádku k Pleschnerům, kde jsme byli nakrmeni a zároveň pozváni na oběd. **Babička Markéty**

Do oběda jsme se šli projít dolů k řece, kam jsme si s Honzou vzali s sebou naše rybářskopytlácké zařízení. Podařilo se nám chytit rybu. Má sice jenom 10 cm, ale je to úlovek Hells.

Při návratu nás vítá babička Markéty, která nám uvařila výtečnou svíčkovou. Ostatně, která babička neumí uvařit výtečnou svíčkovou?

To jsme si ale dali do čumáčku. Ani se nemůžeme hýbat. Všichni kromě Markéty. Ta zase nechce jíst. To byla příležitost, abychom ji nabonzovali rodičům, že nám Markétka nechce moc papat. Dozvídáme se však, že tuto informaci již dříve zveřejnil Dig a také doporučil další postup při záchraně Markéty před mentální anorexií. Prý se to bude řešit.

Ještě si dopřáváme odpočinku, ale ve dvě hodiny už je třeba odjet. Loučíme se a vyrážíme ku Praze. Cesta už nepřinesla nic nového. Ostatně jeli jsme tudy už snad tisíckrát. Za posledních 17 dní na cestě máme kol už plné zuby. Myslím, že teď budeme chodit celkem rádi pěšky. Do Prahy jsme dorazili asi v 17 hodin.

A to je vlastně z cesty všechno.

Po celý rok Štěpánce slibujeme, že jednou zveřejníme fotografie na kterých je přistihována při jídle. A protože se živí neskutečnostmi a v nejneuvěřitelnějších pozicích, jde leckdy o unikátní záběry. Všechny jen z této Expedice. Takže na dalších stránkách je expozice pod souhrnným názvem

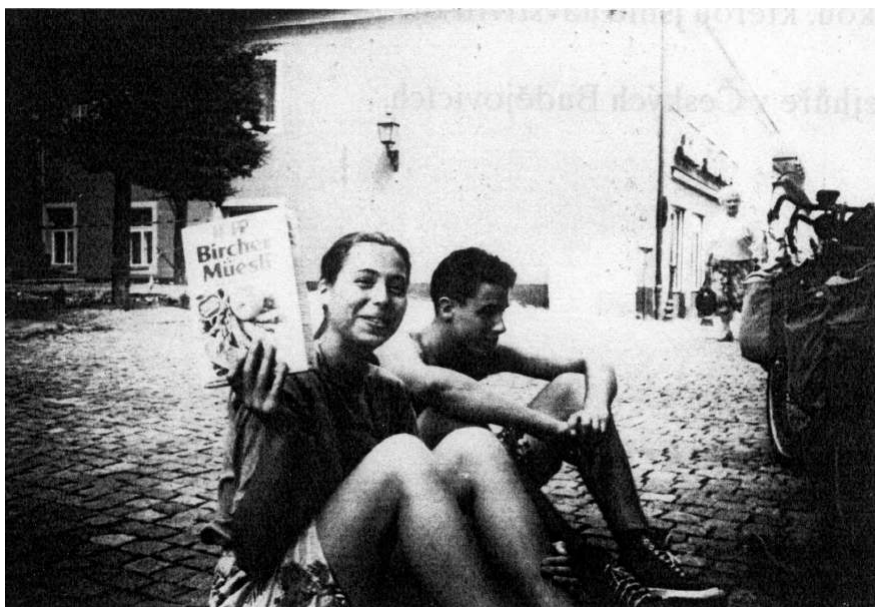
Štěpánka a jídlo

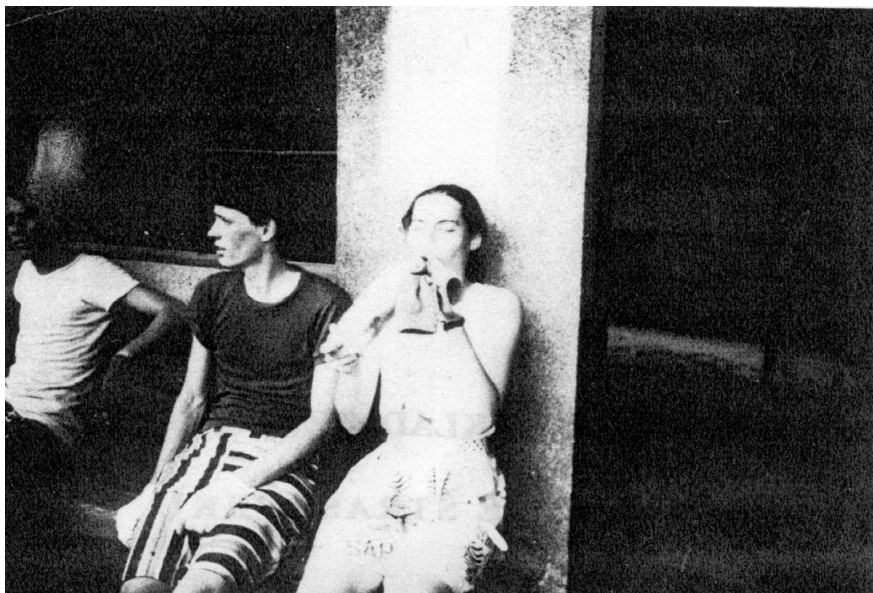

Štěpánka jí rukavici

Trocha statistiky:

Výpravy EXPEDICE 91 se účastnilo 5, posléze 4 členové. Za 17 dní jsme ujeli 1.129 kilometrů. Nejméně jsme ujeli 8.7. a to 37 kilometrů, dne 18.7. jsme ujeli 123 kilometrů. Nejhorší stoupání bylo z Lince do Dolního Dvořiště, nejlepší cesta byla po území SRN z Regensburgu do Pasova. Nejhezčí památkou, kterou jsme navštívili, byl zámek Hluboká. Nejlépe se k nám chovali v SRN, nejhůře v Českých Budějovicích.

Ještě nám Dig něco slíbil. Na začátku Expedice se mu něco přihodilo a on se zavázal, že na konci zprávy napíše, jak to bylo z jeho úhlu pohledu.

Čau všichni.

Tak jo. Máte to mít. Navážu tedy vyprávění tam, kde jsme se pokusili opustit přehradu Hracholusky.

Po výtečném obědě, který jsme si uvařili částečně z pytlíku a částečně ze surovin získaných cestou ze samosběrných sklizní, jsme se potřebovali dostat na silnici. Tato se nalézala na velmi vysokém náspu a dostat se s kolama k ní šlo jen tak, že jsme dva uchopili jedno kolo a velmi ze šikma jsme zahájili výstup, nebo raději výtlak kola vzhůru. Šlo to mizerně. Terén se bořil a kola byla těžká.

Podářilo se nám takto vycloumat nahoru Tomášovo a pak moje kolo. To jsem postavil na stojan a chtěl jsem s Tomášem jít dolů pro další. Jenomže kolem rychle projelo auto a náraz vzduchu způsobil, že moje kolo začalo padat. Zahlédl jsem to a tak jsem se bleskově otočil a pravou rukou po něm sáhl. Jenomže kolo padalo rychleji, než jsem odhadl a tak jsem prsty minul představec, za který jsem jej chtěl chytit a vnější částí zápěstí jsem tvrdě trefil hlavu šroubu, která trčí z představce. Kolo dopadlo na krajnici a nastal soubor písni a tanců... Ano, bolelo to, ale tak nějak standardně.

Po zvednutí a kontrole a pravda, mnoha vyjmenovaných slovech, jsem šel dolů ještě pomoci Tomášovi. Na moje místo se však hbitě postavil Honza, takže do dalšího tahání kol jsem již nezasáhl.

Pak jsme odjeli. Stále nic nenasvědčovalo tomu, že se stalo něco mimořádného. Jeli jsme normálně a dokonce jsme se zastavili na třešně. Trochu jsem cítil, že mám potíže a tak jsem se pohyboval

pomalu a opatrně. Ale třešně jsem si uniknout nenechal. Po nich jsem však měl trochu podivný pocit v břiše. Příkládal jsem to tomu, že kombinace předešlého jídla a třešní nebyla ta pravá.

Zase jsme jeli. Tentokrát po hlavní. Jelo se mi úplně skvostně. Kromě bolícího zápěstí mi bylo lehké a sil jsem měl na rozdávání. Ano, tušíte správně, padl mi „stop systém“. To je záležitost, která chrání naše tělo před zničením sama sebe při přetížení organismu. Třeba nám nedovolí svailem zabrat víc, než je nosnost okolních kostí, aby se nezlámaly. Avšak například v důsledku šoku, se tato funkce může „vypnout“.

A tak si tak jedu, kličkuju po rozbité krajnici a za chvíli koukám do zrcátka a kromě asi tak dvou set aut na metr kubický jsem tu sám. Nikoho z našich nevidím. Dobře, počkám na ně. Za pár okamžiků přijíždím k zastávce autobusu a zastavuji mimo silnici. Po sjezdu z kola zjišťuju určité nesrovnalosti s rovnováhou. A taky ten podivný pocit v břiše zesílil. Že by ty třešně byly zkvašené?

Po dost dlouhé době přijíždějí ostatní. Akorát Markéta ne. Trochu mě to štve. Tak krásně se mi jelo a chci v tom co nejdříve pokračovat. Za další dlouho přijela. Chvíli jsme jí dali na vydýchání a už jedeme.

Zase se mi jede báječně. Dokonce teď trochu z kopce. Podle cedule jsme dva kilometry od Stříbra. Jenom mě zloběj auta. Jezděj teď nějak blíž ke kraji a tlačí mě ven ze silnice.

Stříbro. Jo, jsme tu. Chtělo by to zastavit na něco k jídlu. Dál je naším směrem dost dlouho jen divočina a nechce se nám dnes znovu vařit. Zase jsem tu sám. Zvolňuji. Přede mnou je kanál. A je dost hluboko. Dávám znamení o změně směru doleva a začínám s objížděním. Najednou je těsně vedle mě auto, zatroubilo a začalo se přibližovat. Tlačí mě přímo do kanálu. Beru za brzdy. V témže okamžiku mnou proniká ostrá bolest. Nezbyvá než brzdy pustit. Kanál je pár centimetrů před předním kolem. Tak co teď? Nezbyvá než přední kolo nadhodit, přeletět díru a bleskově přenést váhu dopředu a nadlehčit zadní kolo, aby náraz na hranu kanálu byl co nejmenší. Nadhazuji přední kolo a dostávám další dávku paralyzující bolesti. Tím se stalo, že nadhoz nestačil k přeletu a přední kolo tvrdě dopadá na vzestupnou hranu kanálu. Rána. Zápěstí mě přestává poslouchat. Nestihl jsem přenést váhu, druhá rána. Pravou ruku mi to sráží ze řídicítek. Asi se pozvracím. Žaludek,

respektive jeho obsah, se zřejmě chce podívat, co to tropím. V zrcátku je další auto, a ani to se mi nehodlá vyhnout. Naštěstí je tu chodník bez obrubníku a zábradlí u něj právě skončilo. Zatočil jsem na něj a ani nevím jak zastavil. Ze zápěstí přichází tupá šubavá bolest.

Než přijeli ostatní, trochu to pominulo a tak jsem schopen jet dál. Chvilí jsme hledali hospodu. Co se dělo v ní už dříve popsal Tomáš. Za sebe jen tolik, že se mi tam udělalo nevolno a tak jsem šel na vzduch. Ten jsem našel u protějšího baráku na vchodových schodech, kde jsem opřen o dveře v sedě setrval, dokud neskončilo Hells představení s vařením jídla, které jsme si sami přivezli.

Začínám být nějaký otupělý. Asi je to únavou. Už se těším do spacáku. To jsou úvahy, které mám při další jízdě. Kus za Stříbrem, tam kde je kopec nahoru, začínám mít opravdové potíže. Jako jediný mám namontované experimentální zařízení, které mi umožňuje řadit přímo na řídítkách. Ostatní musí vždy zalovit někde dole na rámu a tou páčkou to tam nějak nahonit. To moje je velmi pohodlné. Můj problém tkví v tom, že moje páčka je obsluhovatelná pravou rukou. Ted', díky bolestivosti zápěstí nemohu s páčkou ani hnout. Nemohu tedy přeradit a tím pádem neušlápnu to stoupání. A kromě toho je mi špatně od žaludku. Myslím, že je čas sesednout a trochu se projít.

Procházka mi vydržela až na vrchol stoupání, kde na mě ostatní čekali. Zároveň je tu odbočka doleva k místní vodárničce. A protože se stmívá, vyhlášuji toto místo za nocležiště. Ano, vím, že není úplně ideální – je sem odevšad vidět, ale já už opravdu dál nemůžu.

Tento můj stav neunikl ženskému smyslu Štěpánky a všemožně mi pomáhá. To zase neušlo Tomášovi. A když ostatní pochopili, že se stojí kvůli mně, použil Tomáš Dispozice, prohlásil mě za neschopného dalšího vedení a ujal se funkce šéfa. Pak rozhodl, že Štěpánka a Honza půjdou se mnou a nějak zajistí, že mě nappou do péče nějakému felčarovi. Mně bylo tou dobou tak, že jsem byl ochoten odsouhlasit třeba třetí světovou. Velmi matně si pamatuju, že jsme šli po silnici, kolem jezdila auta a pak jsme byli u nějakého domu a tam byl nějaký pán. Pak jsme jeli autem a mě bylo špatně a bolel mě celej člověk, nejvíc pravý pazouř. Pak jsme čekali v nějaké tmavé chodbě. Dále si pamatuju na nějakou hádku. Strašně

hlasitou. Každé slovo mi dunělo v hlavě, ale nechápal jsem smysl slov. Pak jsme zase jeli autem. Zase vím útržek, že jsem ležel Štěpánce na klíně. Pak jsme vystoupili a mně se udělalo líp.

Vešli jsme do dlouhé chodby a mě se ze zdejšího vzduchu zvedl žaludek. Jo, to bude nemocnice. Chvíli jsme se Štěpánkou seděli na lavici a pak si pro nás (původně pro mě, ale když viděli, že sám nedojdu tak vzali dovnitř i Štěpánku, která mě tam spíš víc donesla, než dovedla) došli.

U stolu naproti dveřím seděly dvě postavy v bílém. Pánové. Věk kolem pětadvaceti, oba ve výborné náladě. Asi budu první případ jejich dnešní noční služby. Se zájmem si mě prohlíželi a jeden pravil: „Á... bez klobouku bos, cyklista natloukl si nos...“ Na to jsem pravil, že nenatloukl, ba ani se neporval v hospodě, a ani jiný dramatický zážitek mě nepřivedl k nim na příjemnou večerní návštěvu. Druhý se podíval trochu úkosem a řekl: „Hmm, pán bude chameleón. Podívej jak pěkně zezelenal“. Ano v tu dobu se mi udělalo tak nějak lehko a měl jsem pocit, že se každou chvíli zvolna vznesu. Než jsem tuto myšlenku stačil realizovat, kdosi mě velmi nevybíravě chytil za rameno a stáhl dolů. Všude jsem ucítil hladko a studeno. A tak nějak natvrdo. A také mě chtělo opustit zápěstí a co se dělo v mém kardiovaskulárním systému se ani nedá popsat. Dost mi vadilo to rychlé temné dunění v hlavě. Pak jsem zachytil nějaká slova. Znělo to jako „Zdá se, že to bude vážnější. A co, že mu to vlastně je?“ Vnímám Štěpánčin hlas a něco o rozbité ruce. „Tak ukaž pane cyklisto, která ručička? Nevstávej u toho. Bylo dost těžký tě nasměrovat na gauč.“ Aha, to hladké, studené a natvrdlé je vyšetřovací lůžko. Takové to bílé, potažené koženkou a velmi lehce vycpané, aby nebylo tvrdé jak prkno. Ale ne zas moc, aby se náhodou pacient necítil dobře. Udělalo se mi líp a přecijen jsem se posadil. Teď už byli u mě oba. Na visačkách na jejich pláštích jsem si přečetl MuC. Pavel ...dál si to nepamatuju a MuC: Zdeněk ...(stejný případ). Cítím se být jako z olova. Pozvedl jsem pravici ... svou levicí a pronesl, že mám bolístku na zápěstí. Pak si oba páni skoro doktoři nechali vylíčit, jak jsem si bebíčko způsobil. Pořád u toho byli samá sranda. Jenomže mě opustily síly a proti své vůli jsem se svezl zpět na lůžko. Jeden z nich se nade mě naklonil a řekl něco jako „Ono ho to asi dost bolí, co? Vy ho slečno znáte nějak víc? Je náchylnější na umírání při píchnutí špendlíkem?“ Štěpánka se

přiznala, že mě zná víc a pak jim řekla, že naopak se ze mě musí páčit, abych přiznal nějakou nesrovnalost na svém těle. Bílá postava pronesla: „Dobrá, tak v tom případě to bude chtít něco na potlačení bolesti.“ Pak v místech kam nevidím, a ani se o to nepokouším, se ozvalo otevření čehosi a štrachání. Pak mi přinesl jeden MuC sklenici vody a nějakou pilulku. Polkl jsem to a přál si, aby to už zabralo. Druhý MuC zatím psal cosi na stole. Pak jsme si chvíli povídali o tom, jak jezdíme, kam jedeme a co jsme už na kolech zažili. Udělalo se mi lépe. Posadil jsem se a chvíli si s ostatními povídal v sedě. Pak páni téměř doktoři jednohlasně rozhodli, že už to půjde. Proboha co? Docela mě vyděsili. Podali Štěpánce složku nějakých papírů a vysvětlili, kde je rentgen. UF! Zloběj! Takhle mě děsit.

Na Rentgenu byl ve službě další mladej. Velmi opatrně mě narychtoval a provedl několik snímků. Byl velmi ohleduplný a jeho manipulace se obešla bez větší bolesti. Byl jsem mu velmi vděčný. Na rentgenu už jsem párkrát v životě byl a několikrát i s vážnými věcmi, ale skoro vždy se ke mně chovali jako ke kusu flákoty. Plesk sem a takhle to drž, tu chvíli to vydržíš a snad se z toho nepoděláš... Tohle bylo něco úplně jiného.

Po snímkování jsme se vypravili zpět do ordinace. Hned jsem zamířil k lůžku a zrychlil krok. Dopadl jsem napříč přes něj. Úplně mě opustily síly. „Jo tak pán nám tak trochu upadá do šoku“ zaslechl jsem někde za sebou. „No, něco mu na to dáme.“ Kromě další pilule jsem dostal ještě injekci. Prý tetanovku. Nějak mi to bylo jedno. Zase se mi udělalo líp a povídali jsme si. Pak někdo zaklepal a podal složku se snímky. Pánové je rozvěsili na prosvěcovák, zapnuli ho, postavili se před něj a zálibně si obrázky prohlíželi. Byl jsem zvědavěj a tak jsem opatrně vstal a šel se taky podívat. Oni se rozplývali nějakou cizí řečí nad tím, co tam viděli. Já jsem viděl akorát shluk zápěstních kůstek. Pak jsem se odebral zpět na lůžko. Verdikt byl velmi nepříjemný. Fraktura člunkové kosti s repozicí nervového svazku (tomu už jsem vážně nerozuměl). Přeloženo, máš na púl přelomenou kostičku v zápěstí a do mezery se ti dostal nerv. Proto je ti pořád tak špatně. Aha. To mě teda uklidnilo. Pak mi jeden z nich vzal ruku a velmi, velmi opatrně zkoušel hybnost zápěstí a něco tam pohmatem hledal. Docela to bolelo, ale asi vlivem medikamentů mě to nepoložilo. Pak řekl, že se

asi povedlo ten nerv dostat z prostoru mezi úlomky, ale mám se připravit na bezesnou noc.

Pak už to nebylo zajímavé. Štěpánka mě dovedla na sádrovnu, kde mi vyrobili dlahu a přifáčovali mi ji k ruce. Až po loket. Páni MuC to ještě zkontrolovali, vypsalí asi tunu papírů a mě do ruky dali papír velký asi jako recept a řekli, že si s tím mám v Praze dojít k závodnímu doktorovi. Pak jsme se rozloučili a protože mi zase bylo docela dobře, poděkoval jsem jim, popřál jim klidné pokračování služby a pozval je na nějakou tu vyjížd'ku. Také poděkovali, ale řekli, že když mě tak viděj, nechají si naše vyjížd'ky ujít...

Vyšli jsme na chodbu. Na lavici tam podřimoval nějaký pán. Když jsme byli u něj, zvedl hlavu a ptal se: „Tak co, hotovo?“ Nějak nechápu. Štěpánka zachytila moje nepochopení a špitla mi do ucha, že tenhle pán nás vozí od jedné nemocnice ke druhé a snaží se nám pomoci. Aha.

Nasedli jsme do auta a poslední pilulka nejspíš přestávala působit. Povíдали jsme si s pánem, zejména o tom, jak se nás tady chopili a byli světoví. Jenomže nespíš začíná ta bezesná noc, co mi předpovídal MuC. Bolí to jako blázen. Pán s námi jede opravdu opatrně, ale jsou tu serpentiny a povrch je z kostek. Každou tu kostku cítím, každá ta kostka zvlášť mě bolí. Po chvíli jsem zcela otupělý a nemám sílu si dál povídat. Zaslechl jsem pána, jak se ptá, jestli mi není špatně. Zpomalil a pak zastavil. Později jsem pochopil, že ho Štěpánka navedla k vodárničce, kde jsou ostatní. Vystoupili jsme, Štěpánka za nás oba velmi poděkovala a pokusila se nabídnout nějaké vyrovnání. Co řekl pán nevím. Jen si pamatuji, že nasedl a odjel. Všude kolem je tma.

Začalo mi být velmi nevolno a opouštěly mě síly. Vydal jsem se k nocležišti a dopadl do trávy kousek od mého kola. Tupá bolest dunění tepu ve spáncích, pocit mokra na zádech, nepochopitelné věci, které ve tmě podniká Štěpánka.

Když ustoupila největší bolest, zjistil jsem, že ležím na karimatce přikrytý spacákem a je mi vedro. Kolem se nic nehýbe, je slyšet pravidelné oddychování a lehké pochrápávání. Všichni spějí. Cukání a bolest... Po silnici projel nákladák. Všechno se rozvibrovalo a já měl pocit, že mi ruku zavřeli do svěráku a pořádně utáhli. Posadil jsem se a zabýval se myšlenko, že se půjdu

kousek projít. Ale tělo mě vyvedlo z omylu. Nepovedlo se mi vstát. Místo toho jsem si velmi ochotně zase lehnul. Pan MuC měl pravdu. Nespal jsem celou noc. Velmi k tomu přispěly nákladáky, které tu v nepravidelných intervalech projížděly. Ale vyvrál jsem nad nimi. Protože mi bylo pořád vedro, vzal jsem spacák a nachumlal ho tak, abych si do něj mohl položit svou sádrovou ozdobu. Tím jsem odstínil vibrace a snášelo se mi vše lépe.

Začalo se rozednívat. Na to jsem se velice těšil. Bolest trochu ustoupila a tak jsem se vypravil za účelem odskočení si. Zjistil jsem, že když stojím, nebo sedím, skoro už to nebolí. Což mě přivádí na myšlenku, že bude nutné doplnit Hells lékárničku o nějaké prostředky proti bolesti.

Za oparem vychází slunce. Nějak to přišlo, že mě probudilo lehké pohazení po vlasech. Štěpánka... To znamená, že jsem chvíli spal. To je paráda! Kolem probíhají ranní činnosti. Štěpánka mi nedovolila se jich účastnit. Beze slova přede mě postavila klíh (velmi silná kalorická bomba nevábného vzhledu, ale vynikající chuti) a pronesla něco jako, že musím doplnit energii. Jsem jí vděčný. Pak mi zabalila, sobě zabalila a prohlásila naší dvojici za schopnou přesunu na silnici. Nasedl jsem na kolo a zjistil, že s jízdou to nebude tak úplně veselé. No prostě to bolí. A co hůř nemůžu řídit.

Tak a teď, co se mnou. Moc chci jet dál. Je to první Expedice do zahraničí a já bych měl o ni přijít? Jenomže Tomáš je jako zastupující šéf nekompromisní. Připustil sice, že mohu dojet vlastní silou do nejbližšího místa vhodného pro sraz s autem, které mě pak odveze domů, ale dál ani centimetr. No co se dá dělat...

Po dojetí k nějakému kempu šli Tomáš s Honzou sehnat pro mě odvoz do Prahy. Štěpánka byla velmi smutná. Přeložili jsme veškeré potraviny a věci, které by mohla potřebovat ode mě do jejích kapes a čekali jsme, co bude dál.

Po dlouhé době se vrátili kluci s tím, že odvoz bude a že tu na něj počkáme. A opravdu za pár hodin tu zastavil žlutý Wartburg kombi a v něm táta Markéty. Naložili mě, naložili kolo, rozloučili jsme se a vyloženi proti své vůli ostatní opouštím.

Do Prahy jsme dojeli za tmy. Markétin táta mi pomohl dojít až domů, vyložil mi kolo a zaparkoval ho dole na základně, zeptal se, jestli něco nepotřebuju a pak odjel.

A tímto vlastně pro mě tahle Expedice končí.

Druhý den jsem si zašel k doktorovi, ten mě poslal na polikliniku v Modřanech, tam mi moji parádu sundali, dali mi několik injekcí, včetně jedné přímo do zápěstí, vyrobili mi slušivý sádrový zábal, napsali mi neschopenku a poslali mě domů. Kontrola za týden.

Zbytek prázdnin jsem strávil na letním sídle v Javorníku pod bedlivým dohledem všech přítomných, kteří dbali na to, abych si sám nezavázal ani tkaničku.

Celková doba léčení vyšplhala na osm týdnů a bohužel, došlo k tomu, na co mě upozornili hned zpočátku na poliklinice, že tato kůstka velmi špatně srůstá a většinou ani nesroste. Nesrostla. A následky jsou trvalé.

Velmi mě potěšilo, když před půlkou léta Tomáš přivedl účastníky Expedice do Javorníka. Měl jsem radost, že se nikomu nic dalšího nestalo, že viděli spoustu nových věcí a mrzelo mě, že jsem tam nebyl s nimi...

Tak a to je opravdu všechno a vy se můžete těšit na další čtení, ale to bude už jiná zpráva. Z další výpravy...

Epilog

„Zkrachovalý literát píše literární kritiky,
zkrachovalý kritik píše prology,
zkrachovalý prologista píše epilogy.
Epilog pokládám za stejně zbytečný
Jako nekrolog.
Ani jedním, ani druhým
Již nelze nic změnit.“

Jára Cimrman na kongresu evropských nakladatelů a vydavatelů, konaném 14. ledna 1905 ve Strassburgu.

© Hells Tour plus
1991
Thomas & copany
neprodejné
náklad 4 výtisky
výtisk číslo.....